

Stormiga höjder

Stormiga höjder

tragedi i fem akter

(efter Emily och Branwell Brontë)

av Christian Lanciai (2001)

Personerna:

fyra stamgäster
en bartender
två andra gäster
Branwell Brontë
Joseph
Catherine, den yngre
Hareton
Lockwood
Ellen Dean (Nelly)
Heathcliff
Catherine, den äldre
Hindley
herr Earnshaw
fru Earnshaw
Frances
en andra kroggäst
Edgar
Isabella
en präst
Ben, en tjänare
Linton, Isabellas son

Handlingen utspelar sig i norra England i början av 1800-talet.

Copyright © Christian Lanciai 2001
Ankargatan 2 A
414 61 Göteborg
tel. 031-247887; e-post: lanciai@hem.utfors.se

Stormiga höjder

Akt I scen 1.

Det inre av ett värdshus. Det är normalt med inte alltför många kunder. Bartendern har inte för mycket att göra, en grupp sitter vid ett bord och spelar kort, och stämningen är ganska avspänd.

1 *kortspelaren* Fan också!

2 Svär inte så förbannat.

1 Var tacksam i stället, för att du får veta att jag har dåliga kort!

3 Spela i stället.

1 Det är ju det jag gör.

3 Nej, du sitter bara och svär hela tiden.

4 Till saken, mina herrar!

1 Det är ju det jag säger!

3 Nej, du sitter bara och svär!

1 För böveln! Låt mig då äntligen få koncentrera mig!

3 Nu svär han igen.

2 Håll tyst och spela kort!

4 Vem fan kan spela när det drar ett sånt munväder?

2 Tänker ni spela eller tänker ni lägga er?

3 Ta det lugnt, John. Vi har hela dagen på oss.

2 Hela dagen har ju redan gått bara till att sitta här och prata skit.

1 Värre är det att sitta här och lyssna till skit hela dagen.

2 Gå hem då och tvätta äntligen lorten ur öronen!

1 Ska man sitta här och lyssna till skitprat hela dagen?

4 Gubbar, till saken!

3 Det är ju det vi hållit på med hela dagen.

4 Vad då?

3 Aldrig kommit till saken.

2 Så sant, så sant.

(Dörren öppnas, Branwell kommer in, på dekis, ostadig på benen.)

4 Kommer *han* nu också!

2 Det var bara det som fattades.

bartendern Borde inte du vara hemma, Branwell?

Branwell Jo.

bartendern Vad gör du här då?

Branwell Ja, varför kommer man hit, min gode man? Det borde väl *du* kunna svara på.

bartendern Du är full.

Branwell Nej, bara halvt berusad.

en annan gäst Du har långt kvar, Branwell. Jag trodde du låg till sängs för jämnan nu för tiden.

Branwell Det vill doktorn att jag ska göra, så att jag blir ännu sjukare, så han kan ge mig mer mediciner. Det är så att man kan spy och bli galen.

gästen (tar honom om halsen) Ta det inte så allvarligt. Du ser bättre ut idag.

Branwell Det var inte meningen.

bartendern (känner sin stamkund) Vad får det lov att vara, Branwell?

Branwell Det gamla vanliga.

bartendern Ingenting annat?

Branwell Dagen är lång. Jag hinner med det andra sedan.

bartendern (häller upp ett glas åt honom) Du vet att jag har mina restriktioner.

Branwell (slår näven i bordet) Finns det då ingenstans i världen var man kan vara fri? Inte ens på en pub?

gästen Ta det lugnt, Branwell. Du är bland kompisar här. Du är fri bland oss.

Branwell Man kan inte gå någonstans utan att folk talar om för en vad man inte får göra och vad som är förbjudet. Sätt mig då i tvångströja genast!

bartendern Ingen vill göra dig till martyr, Branwell.

Branwell Jag föddes som martyr. Jag ville det aldrig själv ens.

bartendern Martyr för vad?

Branwell Och det frågar du?

bartendern Ja, det gör jag.

Branwell För det fria ordet! Jag föddes till diktare! Ingen blev något annat i min familj! Vi är alla gudabenådade fabulerare! Jag är det fria ordet personifierad! Men ingen vill ha det. Jag skriver ner det, men ingen läser det. Jag skickar runt mina dikter, men ingen vill ha dem. Jag bönar hos förläggare, men de bara tackar för sig och ber mig gå. Jag är den fria människan som fötts i en ofri värld av bara medelmåttor och tröghet! Jag är för levande för denna värld! Jag är den ensamma pärlan i en värld av bara svin!

gästen (klappar honom vänligt) Vi tycker om dig, Branwell. Här är du förstådd.

Branwell (föraktfullt) Ja, av andra fyllon.

gästen Snäs inte så nedlåtande åt mig. Jag är ju din vän.

1 kortspelaren Här kan man fan inte spela! Läs nånting för oss, Branwell! Du har ändå förstört spelet för oss!

gästen Ja, läs nånting för oss, Branwell.

bartendern Läs din senaste dikt, om du har någon.

Branwell Alltid har jag väl något skräp i min mössa.
(*tar av sig hatten och tar ut några papper*)

gästen Det är bra, Branwell! Dig kan man lita på! Du förnekar dig aldrig!

1 Läs då högt och tydligt, så man kan förstå vad du säger.

2 Och sluddra inte, för då blir det bara komiskt.

3 Det blir det ändå.

4 Eller patetiskt.

3 Det blir allt på en gång och obegripligt som summa.

2 Men Branwell läser bra, när han vill.

gästen Läs, Branwell! Visa att du kan!

Branwell (tar fram sina papper, tar på sig glasögon och börjar läsa, medan han använder sin lediga arm för gestikulationer)

"Det är något illavarslande över den kalla vinden som rasslande hotar och bromsar mig när jag vandrar över heden med de tröstlösa ändlösa gråa stengärdsgårdarna, som verkar som gravstenar i sina sterila rader av likstelhet, mossbemängda, bortglömda och delvis raserade, som om de bara hade haft olyckliga liv att någonsin vittna om."

(*avbryter läsningen, något förlägen*)

Det här har inte jag skrivit. Jag har fått med mig fel papper.

gästen Läs mera! Läs mera! (*De andra stämmer in.*)

bartendern Det började bra, Branwell. Vi väntar på mera.

Branwell Jag har fått med mig min systers manuskript. Det var inte meningen.

gästen Din syster är lika bra som du.

4 Vilken av dom?

3 Vilken som helst. Alla kan skriva och berätta.

2 De är häxor alla tre, och pappan vill aldrig gifta bort dem därför.

1 Vad är han rädd för?

2 Olyckor.

gästen Vad handlar berättelsen om, Branwell?

Branwell (har med växande alarm ögnat igenom pappren) Det är en roman, ett utkast till en roman. Men det är min roman. Men hon har skrivit ner den. Det var aldrig meningen.

4 Det låter intressant. Läs mera.

gästen Ja, Branwell! Läs mera!

Branwell (tar plats mitt i krogen) Jag har plötsligt blivit nykter. Ja, jag ska läsa mera, men ge er till tåls, för det är en lång och svår historia.

2 Vad handlar den om?

Branwell (har satt på sig glasögonen igen) Det är en gäst som hyr en vacker herrgård ute på heden av en besynnerlig excentrisk gammal mörk och dyster herre, som lever i elände på en sämre gård. Men det är bara början.

1 Du gör oss nyfikna.

Branwell Orkar ni? (*Alla tittar på varandra, som för att mäta oddsen.*)

bartendern Börja bara, Branwell, och se hur långt du kommer.

Branwell Som ni vill. Kom med mig ut på den ödsliga heden, där vinden aldrig lämnar de otröstliga andarna någon ro, där evig ofrid pinar den osaliges virvlande hjärna, och där olyckan är det enda säkra kortet i livet, från vaggan till galgen. Kom med mig ut i det svindlande helvetet av ofärd och evig tragedi!

(*blackout*)

Scen 2.

Det inre av en tämligen nergången större stuga.

Stämningen dyster och tryckt. Ingen säger ett ord.

Alla är illa klädda och ser slitna ut, det råder fullständigt förfall överallt, men ingen undergångsstämning, utan snarare en stämning som i ett unket fångelse.

Joseph, Catherine, Hareton i rummet, när det knackar på porten.

Catherine (syr) Öppna, Hareton. (*Hareton, smutsig, reser sig och öppnar för Lockwood.*)

Lockwood (en trevlig gentleman) Guds fred i stugan! (*tar av sig hatten i en vänlig hälsning.*)

Catherine Vem är det?

Hareton En främling.

Joseph Ni har visst kommit fel, Sir. Det är ingen Guds fred i den här stugan.

Lockwood Bor inte herr Heathcliff här?

Joseph Just därför är det ingen Guds fred här i stugan.

Catherine Tyst, Joseph!

Joseph Jag får säga vad jag vill. Jag har ju ingenting att säga till om ändå.

Catherine Gör inte läget värre än vad det är!

Joseph Kan det bli värre än det är?

Catherine Har du levt så länge och inte lärt dig, att det är det det ständigt blir?

Joseph Alltså spelar det ingen roll vad jag säger, för allt blir ständigt värre ändå.

Lockwood Det var inte min mening att störa, (*försiktigt*) men är herr Heathcliff här?

Joseph Är ni den där hyresgästen i Thrushcross Grange?

Lockwood Just det!

Joseph Är det något som inte är bra?

Lockwood Nej då, allting är bra, det var bara några små detaljer....

Ellen (*den stora präktiga köksan, kommer ut från köket*) Vem är det?

Joseph Bara den nye hyresgästen.

Ellen Jaså, men han ser ju artig ut. Be honom då för sjuttsingen stiga in!

Joseph Ja, stig in då, herrn. Vad väntar ni på?

Lockwood Herr Heathcliff, om ni ursäktar.

Ellen Heathcliff är där uppe. Han kommer nog ner. Han hör allt. Han måste ha hört att någon kom.

Catherine Han hör bara vad han vill höra. Därför hör han mer än alla andra.

Lockwood Det där förstod jag inte riktigt.

Catherine Ingen kan förstå Heathcliff.

Ellen Har ni träffat honom?

Lockwood Ja, jag har träffat honom.

Ellen Ni verkar inte imponerad.

Lockwood Han gjorde ett något, hur ska man säga, förbryllande intryck.

Ellen Var han inte oförskämd och avskräckande mot er som mot alla andra?

Lockwood Något åt det hållet, kan man kanske säga.

Heathcliff (*ropar från övre våningen*) Ellen! Vem var det som kom?

Ellen (*ropar tillbaka*) Er hyresgäst i Thrushcross Grange.

Heathcliff Den där oljade mesen! Vad vill han?

Ellen Det får ni fråga honom själv.

Heathcliff Jag är upptagen. Be honom gå.

Ellen Heathcliff, han är en av de få som aldrig gjort er något illa! Ni är hans värd! Var så vänlig och visa honom någon mänsklighet!

Heathcliff (*argt för sig själv*) Fan i helvete! Aldrig får man vara i fred!
(*Man hör buller, som tyder på att han är på väg ner.*)

Lockwood (*när Heathcliff visar sig i trappan*) Det var inte meningen att störa...

Heathcliff (*kommer ner med käpp*) Bär er inte så fånigt åt. Ni vet ju mycket väl att det är just vad ni gör.

Ellen (*till Heathcliff*) Det drar ihop sig till storm.

Heathcliff Det gör det alltid. Ju mer det stormar, desto bättre. Låt det storma! Låt vindarna yla ihjäl sig över våra osaliga själar! Låt trollen dundra fram över hedarna med virvelvindens dans och dra oss alla med sig till helvetet!

Joseph Fy så han svär, husbond!

Heathcliff Det vet du väl att jag alltid har gjort!

Ellen (*till Lockwood*) Han är alltid sådan, men han menar ingenting ont.

Heathcliff Var inte så sjäpig, Ellen! Du om någon här vet hur mycket ont jag alltid har både velat och åstadkommit!

Ellen (*till Lockwood*) Han är bara på dåligt humör.

Heathcliff Jag är alltid på dåligt humör! Lär er det genast, min herre! Nå, vad kan jag göra för er?

Lockwood Det gällde några detaljer i huset jag hyr av er.

Heathcliff Kom tillbaka i morgon.

Ellen Han kan inte komma tillbaka i morgon.

Heathcliff Varför inte det då?

Ellen Det sade jag redan. Det blir storm. Han kan inte gå hem.

Heathcliff Om jag kan gå ut och härja i vilka väder som helst så kan han det också. Varsågod och packa sig iväg, herrn! Kom igen i morgon!
(*Det utbryter åska och donder utanför.*)

Ellen Ingen kan gå ut i det vädret.

Heathcliff Jo, jag kan!

Ellen Ni kanske, men ingen annan.

Heathcliff Jag vet många som kan. Cathy, till exempel....

Ellen Blanda inte in dom döda. Ingen dödlig kan vara utomhus mera idag – utom ni.

Heathcliff (*drömmande*) Nej, bara de odödliga. Bara de osaliga. Bara de osaliga minnena av alla osaliga andar....

Lockwood (*till Ellen*) Är han alltid så där?

Ellen Vi har vant oss.

Lockwood Han verkar inte riktigt kry.

Ellen Det har han aldrig verkat.

Lockwood (*indikerar Hareton och Catherine*) Är det hans barn?

Ellen Nej, gudbevars! Det ser ni väl på dem? De är inte ens släkt med honom. Han har inga egna barn.

Lockwood (*försiktigt*) Adopterade?

Heathcliff Stå inte och skvallra med gästen, Ellen, utan visa ut honom!

Ellen Gud förlåte mig, men det går inte.

Heathcliff Blanda inte in Gud i det här. Han har ingenting med saken att göra!

Ellen Han måste få stanna här över natten.

Heathcliff (*slår argt käppen i golvet*) Nej, säger jag!

Lockwood För all del, jag kan nog finna vägen i mörkret över heden mellan blixterna....

Ellen I det här vädret finns det ingen väg längre. Det finns bara lera.

Heathcliff Vad fan skulle ni komma hit och störa för? Som om jag inte hade nog av oro och sorg redan! Nu har ni fått mig på dåligt humör dessutom! Fan anamma!
(*går ut och slänger igen dörren efter sig*)

Lockwood Vart går han?

Hareton Han går ut i regnet för att kyla av sig. Det gör han alltid. Han trivs bara i dåligt väder.

Lockwood En högst besynnerlig husbonde ni har.

Ellen Och besynnerligare blir han.

Joseph Det blir värre med åren. Och det kommer att sluta illa för oss alla genom honom, det vet jag!

Ellen Prata inte strunt, Joseph. Gå ut i stallet i stället och se till djuren.

Joseph Det var just vad jag tänkte göra. (*går ut*)

Catherine Oroa er inte, Sir. Ni kan stanna här över natten. Jag ska ge er ett rum och sängkläder.

Lockwood Tack för er vänlighet. Men vad ska er husbonde säga?

Catherine Jag tar ansvaret. Han säger aldrig emot mig.

Ellen Sätt er här framför brasan och värm er.

Lockwood (*drar sig närmare elden*) Tack. Jag är faktiskt frusen.

Ellen Det syns långa vägar. Alla fryser så fort Heathcliff uppenbarar sig.

Lockwood Dock tror jag faktiskt det är kylans och inte hans fel.

Ellen Vi vet bättre. Vi känner *honom*.

Catherine Prata inte strunt nu, Ellen, utan ge honom något att äta.

Ellen Vi har lite kyckling kvar. Vad sägs om det?

Lockwood Kalas!

Ellen Ni är åtminstone mänsklig. Vi är inte bortskämda med mänsklighet här precis.

Lockwood Det är ni som är mänskliga mot mig, inte tvärtom.

Hareton (*något generad*) Jag går ut i stallet och hjälper Joseph med hästarna.

Catherine Ja, gör det, Hareton. (*Hareton går ut.*)
 (*till Lockwood*) Han är orolig för Heathcliff.

Lockwood Är han fäst vid Heathcliff?

Catherine Ja, fastän Heathcliff reducerat honom till en slav och ett djur.

Ellen Säg inte så, fröken Catherine.

Catherine Men det är sant.

Ellen Heathcliff kan alltid stå bakom dörrar och lyssna. Det har han alltid gjort.

Catherine Jag går upp och ställer ert rum i ordning, herr Lockwood.

Lockwood Det tackar jag för.

Ellen Här är lite mat. Snart ska ni nog bli varm.

Lockwood (*ensam med Ellen*) Ni verkar inte särskilt lyckliga här, om jag får säga min mening, Ellen. Får jag säga Ellen?

Ellen Naturligtvis. Känn er bara som hemma.

Lockwood Kan någon göra det? Jag menar, er husbonde verkar vara en något gruvlig tyrann.

Ellen Det har inte alltid varit så.

Lockwood Varför blev det så?

Ellen Förr var här alltid glada klingande skratt, men det var länge sen. Det var innan alla ungdomarna gick och dog. Det var innan Heathcliff kom till gården.

Lockwood Han har inte alltid varit här?

Ellen Nej. Han är hittebarn. Jag har alltid undrat om inte gamla husbond plockade upp honom direkt ur helvetet.

Lockwood Han verkar inte ond men däremot olycklig.

Ellen Han har gjort alla olyckliga med sin olycka.

Lockwood Vad är hans olycka?

Ellen Att han kom till gården. Och att han inte fick Cathy.

Lockwood Cathy? Jag hört henne nämnas tidigare ikväll. Vem var hon?

Ellen Unga fröken Catherines mamma. Och exakt henne lik.

Lockwood Hur gammal är Heathcliff?

Ellen Äldre än alla andra men ändå fortfarande alltför ung.

Lockwood Ja, så verkar han.

Ellen Det är en lång historia, Sir, men jag kan försöka berätta den i all korthet medan husbond är ute. Orkar ni?

Lockwood Jag brinner av intresse.

Ellen Jag var med från början, så jag vet allt. Så här var det.
 (*Hon vänder sig mot brasan, medan det blir scenväxling.*)
 (*Cathy och Hindley som barn kommer inrusande.*)

Cathy Pappa! Pappa! Det är Pappa som kommer!

Ellen Såja, barn. Hur vet ni det?

Cathy Vi såg honom genom fönstret!

Hindley Det är faktiskt sant, Ellen. Han är på väg.
 (*I det samma öppnas dörren, och in kommer herr Earnshaw med en liten pojke på ryggen.*)

Earnshaw Här är jag, mina barn! Är allting väl här hemma?

Cathy Pappa! Pappa! (*hoppas upp i hans famn.*)

Earnshaw Såja, ta det försiktigt! Vält mig inte! (*sätter sig och omfamnar Cathy.*)

Frun Men vad i all fridens namn är det du har på ryggen?

Hindley Ett troll, ser du väl, mor. Ett svart troll från heden.

Earnshaw Nej, inte alls, Hindley. Det här är din nye lillebror. Tillåt mig presentera.... *(tar ner Heathcliff från ryggen)* ...vår nye familjemedlem. Jag har gett honom namnet Heathcliff, kära hustru, efter barnet vi förlorade.

Frun Men var i all fridens namn kommer han ifrån?

Hindley Från helvetet, ser du väl, mor. Det är en riktig svartskalle från helvetet.
(klår Heathcliff)

Earnshaw Nej, Hindley! Inga översittarfasoner här! Då får du ingen kvällsmat! Vårt hem har alltid varit ett gästfritt hus och skall så alltid förbli. Aldrig skall någon vara annat än välkommen i detta goda gudfruktiga hem. Slog han dig, Heathcliff?

Heathcliff (stoiskt) Det var inget.

Frun Men var i all fridens namn har du hittat honom?

Earnshaw På Liverpools bakgator. Ingen familj. En liten tiggare. Jag såg min chans att rädda ett barns liv och tog den. Var det fel, hustrun min? Vi hade ju ett tomrum här hemma.

Frun Stackarn. Han ser alldeles färdig ut. Ge honom en tallrik soppa, Ellen.

Hindley (arg) Ska han få mat och inte vi?

Earnshaw Uppför dig, Hindley! Ett hårt ord till, och du får sova i stallet i natt! Detta är er nye lillebror!

Hindley Du har skaffat oss fan själv till lillebror.

Frun Hindley! *(slår honom)*

Hindley Jag trodde jag var din äkta son, Mamma. *(går ut)*

Cathy (till Heathcliff) Slog han dig, lilla troll?

Heathcliff (oberört) Jag är van att bli slagen.

Ellen Han måste tvättas och göras ren ordentligt. Han kan ju ha loppor och ohyra.

Earnshaw Det kan vi alla, Ellen. Men renast är den som är ren i själen, och det är den som har det längsta tålmodet. Och om någon har tålmod här i huset är det vår nye lille vän här, eller hur, Heathcliff?

Heathcliff Om ni säger så, Sir.

Earnshaw Jag säger så. Ge honom nu en tallrik soppa. Han huttrar ju fortfarande av Liverpools bakgators råkalla slask.

Ellen Han kan ju rentav ha pestlöss.

Earnshaw Nu räcker det, Ellen.

Cathy Slog han dig, stackare?

Heathcliff Jag är ingen stackare.

Cathy Det är du visst, för du har kommit till en stygg familj och fått två stygga äldre syskon.

Heathcliff Det tål jag nog.

Cathy Men ett av dem är åtminstone en syster. *(kramar honom)*

Heathcliff Vad heter du?

Cathy Catherine. Kalla mig Cathy.

Earnshaw (till frun) Cathy har åtminstone accepterat honom.

Frun Det är mitt fel som alltid har skämt bort Hindley.

Earnshaw Hindley är inte enda sonen längre, och det är nog nyttigt för Hindley.

Frun Ja, min make, vad far gör är nog alltid rätt.

Earnshaw (menande) Jag tror att Heathcliff och Cathy redan har funnit varandra.

Frun Bortbytingen blir nog en människa han också.

(Earnshaw och frun tillsammans samt Cathy och Heathcliff tillsammans trivs idylliskt medan Ellen går bort till Lockwood. Ljuset koncentreras på dem och lämnar småningom familjen Earnshaw.)

Ellen Men jag märkte det genast. Det var som om ett mörkt moln kom in i huset den dagen, och det molnet var inte bara Hindleys avundsjuka. Det molnet låg i luften över oss alla, och jag tror att vi alla nog fattade att det kom från den nye familjemedlemmen själv, men ingen vågade uttrycka sin misstanke. Det var något med Heathcliff som inte var av denna världen. Så hade han ju också fått namnet av fruns framlidne andre son. Nej, det bådade ingenting gott.

(Man hör något buller utanför, som om något fönster blåst upp.)

Den där infernaliska hedenvinden! Nu har fönstren mot norr blåst upp igen! Jag får nog gå och stänga fönsterluckorna. Ett ögonblick, herr Lockwood. *(går ut)*

Lockwood *(läppjar på sitt te)* Ett underligt hus, fullt med skelett i garderoben. Hur många? Det vet de kanske inte ens själva, men någon ro lär de aldrig få.

(Det närmaste fönstret blåser upp.) Nu spökar det här också. Nåväl, det minsta jag kan göra är väl att stänga fönstret.

(går bort till fönstret för att stänga det. När han sträcker ut armen för att nå det, griper en naken kvinnoarm om den utifrån och håller fast den.)

Cathy Släpp in mig! Släpp in mig!

Lockwood Vem är ni? Hjälp!

Cathy *(drar våldsamt i Lockwoods arm)* Släpp in mig!

Lockwood Arma kvinna, vad gör ni ute i stormen! Dörren är öppen! Kom in genom den men inte genom fönstret!

Cathy *(som förut)* Släpp in mig!

Lockwood Ni gör mig illa! Släpp!

Cathy Släpp in mig! Släpp in mig!

(Lockwood lyckas med våld befria sin nerblodade arm och lyckas med våld få fast fönstret.)

Lockwood Vad är det för dårar som tillåts springa lösa ute på heden i det här vädret?

Heathcliff *(kommer in)* Ni här fortfarande. Vad gör ni här? Varför har ni inte gått?

Lockwood Ni ska vara tacksam för att jag är kvar och försvarar ert hus. En galen kvinna försökte just dra mig ut genom fönstret.

Heathcliff *(bestört)* En galen kvinna? Vem var det?

Lockwood Hur ska jag kunna veta det? Ni kan ju inte ens själva hålla ordning på alla era spöken här i området!

Heathcliff Vad var det för en kvinna? Hur såg hon ut?

Lockwood Blond, vacker, som er unga släkting fröken Catherine men mognare.

Heathcliff *(rusar till fönstret, slår upp det på vid gavel, stormen kommer tjutande in)*

Cathy! Cathy! Var är du?

Lockwood Lugna er, Heathcliff! Jag hade just allt sjå i världen med att få fast det där fönstret!

Heathcliff Cathy! Cathy! Kom tillbaka!

Lockwood Han är galen.

Heathcliff *(vänder sig ursinnigt om)* Nej, jag är inte galen! Vet ni inte vem kvinnan är ni fick se? I årtal har jag väntat på henne! Och så kommer hon när ni är här! Varför kommer hon till er och inte till mig?

Lockwood Det får ni väl fråga henne.

Heathcliff Idiot, hon är ju död!

Lockwood *(betänksamt)* Ja, det komplicerar ju situationen betydligt.

Heathcliff *(ut igen)* Min älskade! Kom tillbaka!

Lockwood *(uppgivet, sträcker upp händerna)* Jag tvår mina händer.

(sätter sig ner vid sitt te igen. Ellen kommer in igen.)

Ellen Vad står ni där vid fönstret för, master Heathcliff? Ni kan ju få lunginflammation!

Heathcliff Det struntar jag i.
Lockwood Han spanar efter förbipasserande flickor.
Ellen Master Heathcliff, har ni blivit galen?
Heathcliff (*vänder sig till Ellen*) Cathy var här, Ellen.
Ellen Ja, det är klart att hon är här. Hon bor ju här.
Heathcliff Nej, Ellen, jag menar den riktiga Cathy. Den avlidna Cathy.
Ellen (*spanar in Heathcliff*) Ja, ni ser sannerligen ut som om ni sett ett spöke.
Heathcliff Hon var här, Ellen!
Ellen Ja, ja, men för Guds skull, stäng fönstret!
Heathcliff (*stänger resolut fönstret men rusar direkt på dörren i stället*) Cathy! Cathy! (*ut*)
(en stunds tystnad medan Lockwood och Ellen ser på varandra.)
Lockwood Här försiggår mer än vad något mänskligt förstånd kan begripa sig på.
Ellen Jag fruktar att ni kom lagom till finalen.
Lockwood Vad har jag missat?
Ellen Bara hela romanen.
Lockwood Ni kom visst i gång med början.
Ellen Ja, den lyckliga början. Den ljuva, glada början, som sedan bara oavlatligt skenade iväg med oss alla ner i en tragedi utan botten.

Cathy och Heathcliff älskade varandra. Hindley, hennes äldsta bror, hunsade med honom och gjorde allt för att förnedra honom, men det ledde bara till att Cathys kärlek för honom blev ännu mera okontrollerad och översvallande. De växte upp tillsammans som syskon, men deras kärlek var mer än väl passionerad från början. Den var vild och ohejdbar, som en naturkraft.

Och frun dog, och Hindley blev allt svårare och grymmare. Han njöt av att plåga Heathcliff.

Lockwood Gav Heathcliff aldrig tillbaka?

Ellen Nej, det var det som var miraklet. Hans tålmod var övermänskligt. Han gav aldrig något tillbaka. Och det gav honom ett ständigt växande förtroende från gamle Mr Earnshaws sida, samtidigt som Cathys kärlek bara tilltog i samma takt som Hindleys hat och oförsämdheter.

Men Hindley reste bort, meningen var att han skulle bli utbildad, men det blev som det blev med den saken. Pojken hade ju inget sinne för böcker. Det har ingen någonsin haft i den här ändan av världen. Han blev bara sjuklig och instängd och förlorade all den knappa friskhet han dittills ändå hade haft.

När Mr Earnshaw blev sjuk och det stod klart att han stod inför avskedet skickade vi genast bud till Hindley att han skulle komma hem. Men det blev inte som vi hade tänkt oss...

Scen 3. Mr Earnshaws dödsbädd.

Catherine, Heathcliff, tjänstefolket, alla är samlade kring honom.

Earnshaw Det är bara Hindley som fattas. Vet han om att jag ska dö?

Catherine Vi har skickat bud till honom, Pappa. Han borde ha kommit redan.

Earnshaw Han höll aldrig tiden. Men det gjorde aldrig jag heller. Jag dröjde alltid kvar och försenade mig. Du tar väl hand om lille Heathcliff, Cathy?

Catherine Naturligtvis, Pappa.

Earnshaw Du var mitt olycksbarn, lille svartskalle. Allt gick på tok för mig i Liverpool. Fiolen jag köpte åt Hindley gick sönder, och ditt ridspö, Cathy, slarvade jag bort. I stället kom jag hem med den där. Var det en dålig affär?

Heathcliff Inga affärer är dåliga, mr Earnshaw.

Earnshaw Så talar en boren affärsman. Kanske det ändå kan bli något av dig, i motsats till Hindley.

Catherine Du får inte prata så mycket, Pappa. Du bara tröttar ut dig.

Earnshaw Nej, Cathy, försök inte. Det är bara er jag tråkar ut. Men det här är ju sista chansen. (*Cathy gråter.*) Såja. Ta det inte så hårt. Det blir bättre sedan, när ni är fria från mig och kan ägna er åt era vilda lekar i fred. Åja, jag vet nog vad ni håller på med, Cathy och Heathcliff, era oborstade barn! Låt det bara inte bli en vana, och framför allt, gör aldrig slut på det roliga, utan håll alltid sams och bevara er goda kontakt när den är som bäst. Kärlek är ett heligt ting, som aldrig får besudlas med meningslösa missförstånd. Och jag vet, att er kärlek är äkta. Så håll bara fast vid den, och svik den aldrig.

Ellen Jag tror bestämt att någon kommer.

Heathcliff Flera.

Hindley (utanför) Är det någon hemma?

Catherine Hindley! Här uppe!

Hindley (kommer in med sin unga fru) Jaså, här är ni. Får jag presentera min unga fru, lilla fröken Frances.

Earnshaw Din klåpare, vad har du nu gått och gjort?

Hindley Jag har gått och gift mig.

Earnshaw Med det där skrället?

Hindley Hon är inget skrälle. Hon är min fru.

Catherine Fick du inte vårt bud, om att Pappa låg sjuk?

Hindley Jo, visst fick jag det, men det gör han ju alltid. Ska han äntligen till att dö nu?

Earnshaw Ja, Hindley, det är dags nu, så imorgon blir du husbonde här. Och så kommer du hem med en blekfis till storstadstös som troligen inte ens kan städa. Kunde du inte ha tagit hem något roligare till din faders dödsbädd?

Hindley Jag har alltid gjort mitt bästa, far.

Earnshaw Nej, du har alltid gjort ditt sämsta. Se så blek om nosen hon är. Och du själv! Vad har det blivit av dig? Jag skickade ju iväg dig med en massa pengar för att du skulle bli något! Och vad har du blivit? Bara blek om nosen, bara smal om benen, bara klen och bortskämd, och så för du till råga på allt hem en än blekare och klenare hustru!

Hindley Frances, hör inte på honom. Han är bara gaggig.

Earnshaw Skicka ut henne då, om hon inte får höra på vad jag säger! Det ska jag tala om för er, att det sista jag är är gaggig! Andra dör hur senildementa som helst och yngre än jag dessutom, men jag dör åtminstone inte gaggig. Så det så! Ut med dig, din bortklemade blekfis, så att jag slipper se ditt stackars misslyckade hustruskralle mera!

Hindley Kom, Frances. Det går över. (*går ut med Frances.*)

Earnshaw (ropar efter honom) Nej, Hindley, döden går aldrig över! Den är alltid närvarande! Vi slipper den aldrig! Även du ska dö, men din hustru går i graven först! (*inser att Hindley inte hör honom*) Hur kunde han ta hem en hustru som aldrig kommer att kunna tåla det här klimatet? Han kommer ju att bli hennes död!

Catherine Bekymra dig inte för andra nu, kära Pappa. Det är ju du som ska dö.

Earnshaw Ja, tänk, det hade jag nästan glömt. Ja, det är väl lika bra att jag dör då, så får vi det undanstökat. Vad det ska bli skönt att äntligen få slippa er alla! Har jag tur så väntar min kära hustru på andra sidan med åtminstone ett äntligen välstädat hem. (*dör*)

Ellen Han är död.
Catherine Pappa! Pappa!
Heathcliff Ja, han är borta.

*(Catherine kastar sig ned vid sidan av sängen och gråter.
Heathcliff smeker och tröstar henne ömt.)*

Hindley *(kommer in)* Vad är det jag hör? Har gubbskrället äntligen lämnat in nu? Det var på tiden! Nu är det alltså jag som är herre här! Ut med dig, Heathcliff! Du sover i stallet hädanefter! Nu är det slut på farsgubbens daltande med dig! Du är härmed bara dräng på gården! Och du, Catherine, får aldrig umgås med honom mera. Nu är det jag som är herre, och jag och min hustru bestämmer allt! Ni måste respektera oss!

Catherine Respektera dig, din brutale översittare? Aldrig!

Hindley Har ni då ingen respekt för den avlidne? Ett sånt språk! Ut med er, allihop! Här ska nu bli ordning och reda! Äntligen är det slut på vanstyret!

Ellen Kom, mina barn. Låt oss lämna vår nye herre ensam med sin faders lik.
(Alla ut utom Hindley.)

Hindley Jag kom tydligen hem i rätt ögonblick för att misshaga dig en sista gång riktigt ordentligt! Du föredrog alltid både Cathy och Heathcliff, den svartskallen. Men nu är jag i min laga rätt att göra livet till ett helvete för dem, om de så ens vågar knysta tillsammans mera!

(knyter näven mot sin döde fader och går med största självbelåtenhet.)

Akt II scen 1. Vårdshuset.
(som akt 1 scen 1)

1 Vad är det för en jävla historia du drar, Branwell?

2 Äh, låt honom få dra den till slut, så kan han gå hem sedan.

3 Ja, annars slipper vi honom aldrig.

2 Ge honom mera öl, så att han håller fyr under pannan.

4 Du pallar väl för några sejdlar till, Branwell?

Branwell Gärna, om ni bjuder.

bartendern Så länge du har något att berätta står vi för bränslet.

flera Rätt så!

2 Drick, Branwell! Drick och berätta!

4 Ja, dra den där långa.

3 Låt oss nu i detalj få höra hur båda familjerna går under.

Branwell Jag har varnat er. Det är en lång historia, och jag har bara kommit fram till början.

2 Dagen är lång, och drinkarna är längre.

(En ny karl har kommit in och satt sig.)

Branwell Men vem är den där nye gästen? Jag har sett honom förut.

1 Bry dig inte om honom. Han är bara ett fyllesvin som alla andra.

2 En sann underhållare roar sig utan att bry sig om publiken.

4 Ja, dra nu den där långa.

Branwell *(går fram till gästen)* Sir, känner inte vi varandra?

gästen Bry er inte om mig. Gå till era vänner och fortsätt deklamera.

Branwell Vad gör ni här?

gästen Lyssnar.

Branwell Varför?

gästen Om det skulle vara intressant.

Branwell Ni har kommit hit för att lyssna på mig.
gästen Ja, det medges.
Branwell (till de andra) Jag vet vem han är. Han är en förläggare.
1 *Bry dig inte om honom, Branwell. Kom hit nu.*
bartendern Lämna honom i fred och fortsätt underhållningen. Det har du betalt för.
Branwell Vad tusan gör han här?
bartendern Det är det kanske säkrast att inte lägga sig i, Branwell.
4 *Kom nu, Branwell. Var inte löjlig, och ofreda inte gästerna.*
Branwell (rusar på gästen och fattar honom om strupen) Din förbannade knöl! Varför har du kommit hit?
(Alla ingriper och försöker hindra Branwell från att strypa gästen.)
Branwell (vild) Jag vet vem han är! Jag vet vem han är!
bartendern Lugna dig, Branwell! *(till gästen)* Vi ber om ursäkt. Han är berusad.
gästen (ruskar på sig) Det vet jag nog.
Branwell Din förbannade gam! Vad vill du med mig? Har du inte förolämpat mig tillräckligt?
1 *Vad har han gjort dig, Branwell?*
Branwell Ingenting, utom att han slitit själen ut ur min kropp.
gästen Jag vet inte vad han talar om.
bartendern (till gästen) Förklara er, Sir. Vem är ni?
gästen Jag har bara träffat den här individen en gång förut och det flyktigt.
Branwell Flyktigt! Lika flyktigt som en bödel avrättar en oskyldig!
gästen Jag förstår inte vad han talar om.
Branwell Släpp mig! Jag ska inte flyga på honom mera! *(De andra släpper honom.)*
Jag vet allt om den här personen, men han vet ingenting om mig. Jag gav honom mina dikter att läsa. Jag gav honom mina romaner att läsa. Jag var ingenting annat än en boren poet och författare, och jag bönföll honom om att acceptera mig, så att jag skulle komma ifrån det här ormgropsträsket av bara förfall och ruin, elände och trångsynthet. Jag gav honom min själ. Och vad gjorde han med den? Han trampade ner den i en värre skit än jag var född i, och vad sade ni, Sir, som ett utlåtande? Kommer ni ihåg det?
gästen Det är min otacksamma uppgift att få bedöma hundratals som han i månaden.
Branwell Vad sade ni, Sir, som ett utlåtande? Jag ställde er en fråga!
gästen Det minns jag inte.
Branwell Nej, naturligtvis minns ni inte det! Ni minns det lika litet som flugan ni senast massakrerade mot er kind! Det är vad vi författare är för er förläggare: flugor att massakrera och spotta på och jämna ut med marken och torka bort fläcken av! Ingenting mer!
bartendern Branwell, du går för långt. Du blir aldrig publicerad på det där sättet.
Branwell (fortfarande ifrån sig) Säg mig varför ni kom hit, Sir!
gästen (inser att han står till svars) Jag kom hit för att lyssna på er. Jag ville ge er en chans till. Jag ville höra hur ni berättar och om vad ni berättar vore något att satsa på. Det är allt.
bartendern Vi har ingen bättre berättare i norra England. Inte sedan Walter Scotts dagar.
gästen (borstar av sig) Det kan så vara. Det vill jag inte utlåta mig om. Men saken är, att han är omöjlig. Ni såg själv hur han attackerade mig i avsikt att döda mig. En sådan författare kan aldrig bli någon försäljningssuccé. Det enda han kan åstadkomma är skandaler, hur bra han än berättar. Jag beklagar, Mr. Branwell

Brontë, att ni inte hade vett att ta bättre vara på den andra chans jag var beredd att ge er. (*går kallt och resolut ut därifrån.*)

(*En stunds tystnad medan alla hämtar sig.*)

den andra gästen Branwell, fortsättningen.

Branwell Hur kan jag mera läsa något efter detta?

bartendern Du var bara full, Branwell. Glöm intermezzot.

1 Ja, vi väntar, Branwell.

3 Din skröna om hur båda familjerna går under är inte slut än.

Branwell Det är min systers manuskript.

bartendern Men det är din historia.

Branwell Den kan aldrig bli känd under mitt namn.

andra gästen Strunt i namnet. Vem fan bryr sig om ifall Shakespeare skrev sina dramer eller någon annan? Det är bara de färdiga skrönorna som räknas.

2 Han har rätt.

bartendern Tror du att du kan plocka upp tråden? Behöver du mera öl?

Branwell Ja, jag tror att jag behöver mera öl.

(*Alla vill vara med och servera honom.*)

Såja, det räcker. Det räcker!

andra gästen Sätt i gång, Branwell! Vi väntar!

4 Ingen ska störa dig mer.

3 Vi har kastat ut alla dumma förläggare.

Branwell (med fyra fyllda sejdlar framför sig) Tål ni höra mer?

Alla Ja!

Branwell Nåväl. (*vecklar upp manuset igen, tar på sig glasögonen igen och börjar läsa.*)

De tyckte så mycket om den förvildade Cathy på det förnäma och rika Thrushcross Grange att de behöll henne där, för att uppfostra henne och lära henne seder, så att när hon kom tillbaka till Stormiga Höjder kände vi inte igen henne.....

(*Scenen skiftar tillbaka till Ellen och Lockwood.*)

Ellen Hon hade blivit fina damen och skaffat sig fasoner som rakt inte hörde hemma hos oss och som framför allt stötte Heathcliff, som kände sig ringaktad och bortstött. Som om det inte hade räckt med att Hindley behandlade honom som ohyra! Att dessutom hans enda allierade Cathy skulle bli för god för honom var mer än vad han tålde. Och Cathy tyckte själv för mycket om sina nya fasoner för att kunna gå något steg tillbaka.

Scen 2. Stormiga Höjder (som Akt 1 scen 2).

Hindley Se till att skärpa er nu! Cathy har varit borta i fem veckor och skaffat sig fina fasoner, så se till att inte skämma ut er nu!

Frances Men varför har hon varit borta så länge?

Ellen Det vet Heathcliff.

Hindley (mörkt) Ja, det är Heathcliffs fel, om det är ett fel.

Frances Hur gick det till egentligen, Heathcliff?

Heathcliff (lortigare och mera ovårdad än någonsin) Vi var ute på heden och lekte som vanligt, när vi kom bort oss till Thrushcross Grange och beslöt att kika in i fönstren. Där var så fint och ombonat, rena sagoslottet, och så kom hundarna ut och angrep

oss och bet Cathy i benet så att det nästan bröts. De var mycket ledsna för Cathys skull, men de ansåg att det var mitt fel.

Hindley Det var det också!

Frances Hindley!

Heathcliff Så de krävde att få vårda Cathy tills hon var återställd, men mig skickade de tillbaka.

Hindley Ja, tillbaka med dig ut i stallet, Heathcliff! Vad gör du här inne i stugan?

Heathcliff Vi skulle ju alla vara med och ta emot Cathy.

Hindley Fröken Cathy för dig, Heathcliff! Du är bara en gödseldräng! Ja, ja, stanna inne då, så kanske Cathy av din uppenbarelse äntligen fattar vad du är för en!

Ellen (*viskar till Heathcliff. Denne ler, fattar och avlägsnar sig.*)

Frances Nu kommer hon! (*Alla fröjdas.*)

(*Tjänarna öppnar dörren. Cathy inträder som fina damen.*)

Cathy O, så många som är med och möter mig! Vad rart av er! Och så fint ni har fått det i huset! Är det din förtjänst, Ellen?

Ellen Det är allas vår förtjänst, men Hindley har befallt det.

Cathy (*hälsar på alla i tur och ordning med kindpussar och dyligt*)

O, så rart av er! Så underbart det är att komma hem till ett städat hus!

(*har hälsat på alla, saknar Heathcliff*)

Men här fattas en. Var är han?

Ellen Han kommer genast.

Cathy (*till Hindley*) Har du förvisat honom till stallet igen, Hindley?

Hindley Det är bara där han hör hemma. Han måste lära sig sin plats och att veta hut. Men det är inte mitt fel att han har försvunnit nu. Han var här nyss.

Ellen Han skulle bara gå på ett ärende.

(*Heathcliff inträder, rejält uppsnyggad och nästan ståtlig.*)

Cathy (*förtjust*) Där är du, älskade Heathcliff, min enda sanna broder!

(*omfamnar honom hjärtligt*) Var har du varit?

Heathcliff Jag har bara tvättat av mig skiten.

Hindley (*rasande*) Din plats är i stallet, Heathcliff!

Cathy Inte idag. Idag skall han sitta med oss till bords, för min skull, för jag vill ha det så.

Hindley Du är fina damen nu, Cathy. Du kan inte umgås med tattare.

Cathy Det bestämmer jag och inte du. Och jag umgås inte med tattare, så vida den tattaren inte är du, Hindley.

Hindley Nåväl, men bara idag!

Cathy Hur går det, Ellen? Har du noga förberett kalaset?

Ellen Allt är färdigt, miss Cathy. Gästerna får komma när som helst.

Cathy De kan också komma när som helst, så det är bäst att ni alla skärper er.

Hindley Vad har du nu hittat på, Cathy? Du har väl inte bjudit någon hit?

Cathy Jo, jag har faktiskt bjudit Lintons hit.

Hindley (*förfasar sig*) Hela familjen?

Cathy Nej, bara Isabella och Edgar. De var så nyfikna på de främmande djuren i deras trädgård.

Hindley Vad menar du med det?

Cathy Vi är ju deras grannar.

Ellen Jag hör vagnen komma. Det måste vara de.

Cathy Är allt klart, Ellen?

Ellen Allting är i perfektaste ordning. Vi skulle kunna ta emot själva drottningen.

Cathy Gamla goda kära Nelly! Vad vore vi utan dig?

Hindley Ge dig av till stallet nu, Heathcliff. Kommer det gäster får de inte se dig här.

Cathy (arg) Han stannar här, Hindley! Han är min gäst också!

Hindley Det blir bara bråk.

Cathy Låt det bli bråk då, men han stannar här!

Ellen Nu kommer de.

Edgar (kommer in med sin syster Isabella, försynt) Har vi kommit till rätt hus?

Cathy (hälsar och omfamnar dem översvallande) Välkomna, Edgar och Isabella! Så roligt att ni ville komma!

Edgar Du har ju gjort oss så nyfikna på ditt folk.

Isabella Så prydligt här är!

Hindley (avsides) Det är första gången.

Edgar Vi måste få hälsa på alla i tur och ordning. Detta måste vara Nelly från köket. *(hälsar artigt på Ellen.)*

Cathy Det är hon som står för ordningen här.

Isabella Den kunde inte vara mera exemplarisk!

Edgar Hindley, min komplimang för att du har så god ordning på torpet!

Hindley Det krävs en stark hand för detta kärva hus!

Isabella Och detta måste vara din underbara fru, Hindley. *(hälsar på Frances)*

Frances Vi ska säkert bli de bästa vänner.

Edgar Och vem är nu detta? *(kommer till Heathcliff)*

Hindley Stalldrängen. Han skulle egentligen inte vara här, men Cathy envisades.

Edgar Jag förstår. Detta är den berömde Heathcliff från rännstenen i Liverpool. Han ser ovanligt ren ut för att annars bara mocka skit i stallet.

Hindley Jag kan lova dig, Edgar, att han aldrig har sett så ren ut tidigare. Han har gjort sig till för Cathys skull.

Cathy Var inte dumma nu, utan kom och sätt er. Ellen har lagat världens läckraste middag åt oss.

Edgar Vill du inte hälsa på mig, Heathcliff? *(sträcker fram handen)*

Heathcliff (hälsar motvilligt)

Hindley Han kan nog ge vacker tass men bara när Cathy är i närheten.

Cathy Hindley!

Hindley Ja, vad är det?

Isabella Han är mycket grannare, Cathy, än vad du någonsin lyckats beskriva.

Heathcliff Tack för det, nådig fröken. Det gläder mig uppriktigt att någon annan är mänsklig här idag utom bara Cathy.

Hindley Understå dig inte att tala med gästerna, ditt hjon!

Heathcliff Har jag inte yttrandefrihet?

Hindley Inte i mitt hus!

Cathy Bråka inte nu!

Edgar Försvarar Cathy zigenaren mot herrskapet?

Cathy Varför ska alla alltid racka ner på Heathcliff, som om han inte ens var en människa?

Hindley Det är han ju inte heller, eller hur, Edgar?

Edgar Ärligt talat ser jag under hans uppsnosade yttre bara en simpel tiggarsjäl. *(Blixtsnabbt tar Heathcliff en såsterrin och kastar dess innehåll i Edgars ansikte.)*

Alla förfasar sig.)

spridda röster Nej! O ve! Inte detta! O nej! Nu är det kört! O fasa! *(etc.)*

(Endast Heathcliff är belåten, och endast Cathy kan inte hålla sig för skratt.)

Edgar (när han hämtat sig) Om ni vore en jämlike skulle jag utmana er på duell.

Heathcliff (sätter armarna i kors) När som helst, Sir.

Edgar Men det är under min värdighet. (*till Hindley*) Jag sätter aldrig mer min fot i detta hus, Sir, där ni låter gödseldrängar misshandla gästerna.

Isabella (*börjar också se det lustiga i situationen*) Det var bara dig han misshandlade, Edgar.

Edgar Kom, syster! Låt oss gå! Vi har inget mera här att göra!

Isabella (*alltmer road, till Cathy*) Synd att vi inte fick den där middagen. Edgar har ju redan gjort slut på hela såsen. Men vi fick i alla fall se det roligaste.

Cathy Vi får fortsätta en annan gång, Isabella.

Isabella Det ser jag fram emot.

Heathcliff (*oförsäkamt djärv*) Jag beklagar, fröken, men er bror bad faktiskt om det.

Hindley (*rasande, kommer fram och slår brutalt ner Heathcliff*) Har du inte gjort tillräckligt skada för idag? Måste du även förolämpa damerna?

Cathy Jag ber om ursäkt för min bror, Isabella.

Isabella Jag tror att vi båda hellre hade haft Heathcliff till bror. (*går med Edgar*)

Hindley Aldrig mer, att du får sätta din fot i detta hus!

Cathy Hindley, både du och Edgar bar er faktiskt mer än tolerabelt illa åt. I jämförelse med er båda framstår faktiskt Heathcliff som oskyldig.

Hindley Jaså? Han är kanske rentav ett helgon?

Cathy Ja, åtminstone i jämförelse med er båda.

Hindley Dra åt helvete! (*försvinner rasande. Frances rusar efter för att blidka honom.*)

Cathy (*hjärper upp Heathcliff*) Gjorde det mycket ont?

Heathcliff Rör mig inte! (*tar sig upp själv*)

Cathy Jag vill bara hjälpa dig.

Heathcliff Du är fina damen nu. Du ska inte mer behöva lorta ner dig tillsammans med mig. Min plats är i stallet, tills jag kan ta mig härifrån för alltid. Och ditt hem är borta på Thrushcross Grange där de har finare fasoner som är mer värdiga dig än ditt rötägg till bror.

Cathy Du är min enda riktiga bror.

Heathcliff Nej, Cathy, vi är inte ens släkt. Och din bror kommer aldrig att låta dig få mig.

Cathy Du är grym.

Heathcliff Nej, bara realistisk.

Ellen Han har delvis rätt, Cathy. Tillvaron här kommer bara att bli mer och mer olidlig genom att Hindley mindre och mindre kan tåla Heathcliff.

Cathy (*förtvövlad*) Vad har jag gjort för att förtjäna en sådan bror!

Heathcliff (*ömt*) Mig – eller Hindley?

Cathy (*ler*) Det värsta är, att jag tror att jag förtjänat er båda.

Ellen Det finns mat kvar för ett helt kompani.

Cathy Ja, det har vi ju alldeles glömt bort. Edgar och Isabella får skylla sig själva som inte ville stanna. Och Hindley också, som gått bort bara för att tjura.

Heathcliff Han har sin flaska i stället.

Cathy Vad väntar vi på? Nelly, till bords!

Ellen Det var det jag väntade på. (*går ut i köket*)

Cathy (*slår sig ner med Heathcliff vid bordet*) Ännu kan vi leva, Heathcliff, trots alla dumma människor i världen.

Heathcliff Den var skapt bara för dig och mig.

Cathy Så låt oss då åtminstone ta vara på den, så länge vi lever.

Ellen (*kommer in med kycklingen*) Här är kycklingen!

Cathy Vad väntar du på, Heathcliff? Hugg i!

Heathcliff Som ni befäller, fröken. Hindley tycks ju ha kommit av sig i att köra ut mig.

Hindley Det vet jag förbannat väl, att jag rasar, för jag har rätt att rasa! Det är mitt hus! Och jag tål inte sjukdomar i mitt hus! Jag tål inte jämmer och ve! Jag tål inte att du tänker lämna mig! Jag accepterar det inte! Hör du? Jag accepterar det inte!

Ellen (kommer in, Cathy och Heathcliff kommer in efteråt) Hindley, skrik inte så, när din hustru är sjuk!

Hindley (förbannad) Det ger jag fan i!

Cathy Hindley, skäms du inte! Du har druckit igen!

Hindley (som förut) Det ger jag fan i!

Heathcliff Det är bäst att vi tar ut Hindley härifrån.

Hindley Och du, din förbannade zigenare, din avgrundsande som dragit förbannelse över min faders hus, som vållat min hustrus död och som kommer att ruinera oss alla, åt helvete med dig!

Cathy (till Ellen) Han vet inte vad han säger.

Ellen Det är värre än så. Han vet vad han säger.

Cathy (hos Frances, till Hindley) Hindley, din hustru är döende!

Frances (svagt) Låt honom rasa. Det blir bättre när jag är borta.

Hindley Försök inte! Det blir aldrig bättre! Det blir bara sämre! Det blir inte ens bättre för att du dör!

Cathy Hindley!

Ellen (rusar fram till Frances) Unga frun!

Cathy Hur är det med henne?

Ellen Hon är död.

Hindley (bortkommen, tafatt) Död?

Ellen Ja, master Hindley. Hon är död.

Hindley Död? Min hustru död? Omöjligt. Det kan inte ske. Inte i mitt hus. Heathcliff, säg att det är omöjligt. Något sådant kan inte drabba mig. Jag är ju Hindley Earnshaw, herren här i huset! Jag äger våra Stormiga Höjder! Allt är mitt! Min hustru får inte dö! Nej!

(störtar ut, desperat, gråtande och vrålande)

Cathy Nu är helvetet löst.

Ellen (tar upp det lilla gråtande barnet från Frances sida)

Lyckligtvis är det alltid någon som överlever.

(tröstar det) Så, lilla vän. Så, lilla vän. Det är ingen fara.

Cathy Gå efter Hindley, Heathcliff, och se till att han inte gör något dumt.

Heathcliff Det är en praktisk omöjlighet, då jag är hans livegna slav.

Cathy Var inte dum, Heathcliff. Gör som jag säger.

Heathcliff (ironiskt) Som frun befäller. *(går)*

Ellen Han blir bara lömskare med åren.

Cathy Inte konstigt, så som Hindley behandlar honom.

Ellen (försiktigt) Fröken Cathy, borde han inte komma bort härifrån, innan något värre händer?

Cathy Vad menar du, Ellen?

Ellen Utan unga frun i närheten kan man bara vänta sig det värsta mellan Hindley och Heathcliff.

Cathy Låt stormen rasa, Ellen. Vem kan stoppa den ändå? Låt dem ta kål på varandra, om de behagar. Livet går vidare ändå. Själv lär jag slippa dem båda, om jag gifter mig med Edgar Linton.

Ellen Har han friat?

Cathy Ja, han har friat.

Ellen Men ni är för ung. Har ni sagt ja?

Cathy Inte ännu.

Ellen Han är för snäll för er, fröken Cathy.

Cathy Är han? Är jag för stygg för honom? Kan han gå sönder?

Ellen Ja, miss Cathy, i era händer kan han gå sönder. Här på Stormiga Höjder har vi hårdare nypor än vad som är bra för det klenare folket på Thrushcross Grange.

Cathy Ellen, du har alltid rätt. Men ingenting kan stoppa naturen. Om Edgar vill ha mig får han mig.

Ellen Och Heathcliff?

Cathy Han får klara sig själv.

Ellen Ensam här med Hindley?

Cathy Det blir roligt att se vem av dem som går under först. Personligen håller jag på Heathcliff.

Ellen Fröken, ni är grym.

Cathy Nej, Nelly. Här på Stormiga Höjder är vi bara realister.

Ellen Du och Heathcliff är så lika varandra både i stygghet och vildhet, att jag för allas vårt bästa verkligen hoppas att ni aldrig får varandra.

Cathy Så ska det låta, Nelly. Nu börjar du bli realistisk.
Låt mig nu få ta hand om vår lilla telning.
(tar över barnet och vyssjar det hur moderligt som helst.)

Ellen Även du kan bli en god moder, Cathy.

Cathy Vad är vi kvinnor skapta till om inte för det?

Ellen Är du inte skapt för Heathcliff?

Cathy *(ser på henne)* Nej, Nelly. Heathcliff är skapt för mig.

Ellen Men du har väl inte svarat ja, Cathy?

Cathy *(skamset)* Jo, det är det jag har.

Ellen Du ser ut som om du skämdes för det.

Cathy Det gör jag också.

Ellen Men varför det? Edgar Linton har ju allt vad du kan önska. Han är välbärgad, Thrushcross Grange är ett tio gånger finare hem än Stormiga Höjder, du får ditt på det torra och en hel tjänarstab att hunsa med, – och du slipper mig.

Cathy Nej, det är det jag inte gör, Nelly, för du kommer med till Thrushcross Grange.

Ellen Jag har då aldrig hört på maken! Jag som slavat här vid spisen i hela mitt liv!

Cathy Du kommer upp dig lika mycket som jag, Nelly.

Ellen Ändå ser du skamsen och bedrövad ut.

Cathy Jag tänker på Heathcliff.

Ellen Det är honom du älskar.

Cathy Ja.

Ellen Alltså måste du avstå från Thrushcross Grange och Edgar Linton, och jag får stanna kvar här.

Cathy Nej, det går inte, Nelly.

Ellen Varför inte det?

Cathy Jag kan inte gifta mig med Heathcliff. Det vore under min värdighet.
(Heathcliff, som stått dold och lyssnat hela tiden, rusar plötsligt ut.)
Vad var det?

Ellen Gode Gud, vad har du nu ställt till med?

Cathy Det var väl inte Heathcliff?

Ellen Det kan ha varit det. Jag hörde honom aldrig gå ut tidigare.

Cathy Jag anade aldrig att han kunde höra vad vi sade.

Ellen Han hör allt och finns alltid överallt. Men fortsätt, Cathy. Om du älskar honom, hur kan du då avstå från honom?

Cathy Det är det jag inte kan. Även om jag gifter mig med Edgar skulle jag bara vara honom otrogen med Heathcliff och bara längta efter Heathcliff hela tiden. Heathcliff är mera jag än vad jag själv är. Han är allt, både mig och sig själv, och jag är ingenting mot honom. Han har besatt mig. Jag kan aldrig slippa honom. Jag kan aldrig avstå från honom. Men vad ska vi göra om han hörde mig och missförstod mig?

Ellen Vi måste finna honom. Men han kommer alltid tillbaka. Det får vi reparera sedan. Kanske det i alla fall blir bäst om du gifter dig med Edgar Linton. Han är en så kultiverad gentleman. Och han älskar dig verkligen. Du borde ge honom chansen, Cathy.

Cathy Men han är bara vatten där Heathcliff är bara eld.

Ellen Nej, Cathy, Heathcliff är bara passioner och stormar, och de är livsfarliga för oss alla. *(Det blåser upp där ute.)*

Cathy Nu börjar det storma igen. Och Heathcliff är kanske ute på heden! Han är kanske vild av sorg över mina desperata nycker!

Ellen Han kommer alltid tillbaka. Han klarar sig alltid.

Cathy Men tänk om han inte gör det! *(rusar upp)* Ack, vad har jag nu ställt till med! *(öppnar plötsligt dörren på vid gavel och rusar ut)*
(utanför) Heathcliff! Heathcliff!

Ellen (rusar till den öppna dörren, ropar efter henne) Fröken Cathy! Kom tillbaka!
(resignerar) Lönlöst. Nu kommer regnstormen också. *(stänger dörren mot blåsten)* Bara vi inte får lunginflammation i huset igen.

(Hindley rumlar in med flaskan.)

Hindley Fan ta er, era förbannade mesar och torskar!

Ellen Hindley, Cathy och Heathcliff är ute i stormen.

Hindley Rätt åt dem! Låt dem bara förgås!

Ellen Hindley! Ni är berusad!

Hindley Tror du inte jag vet det, din gamla toka? Det är ju därför jag är berusad!

Ellen Hindley, det regnar och stormar där ute, Cathy irrar på heden efter den bortsprungne Heathcliff, och ni bara dricker!

Hindley Ja, vad fan ska jag annars göra? Min hustru är ju död! Det är det enda som betyder någonting här i livet.

Ellen Er syster kan få lunginflammation och dö, Hindley! Hon var i bara klänningen!

Hindley Det är hennes ensak. Det kan jag inte göra något åt.

Ellen Förlåt att jag säger det, Sir, men ni är ju fullständigt oduglig och misslyckad!

Hindley Tacka fan för det! *(dricker, dråsar omkull på en stol vid bordet, somnar omedelbart med ansiktet i armarna.)*

Ellen Och den ska kalla sig karl! Han är ju värre än en ruten hösäck!

Joseph (kommer in) Vi har hittat henne, Nelly.

Ellen (förvirrad) Hittat vem då?

Joseph Fröken Cathy. Men hon är helt genomvåt och förfrusen.

Ellen Och Heathcliff?

Joseph Inte ett spår. Hon sprang omkring som ett vitt spöke på heden och gallskek hysteriskt efter Heathcliff. Men om jag får säga vad jag tänker, Nelly, så tror jag det är bäst för oss alla och kanske allra bäst för honom själv att han aldrig kommer till rätta igen.

Ellen Tänk på vad du säger, så att du inte säger vad du tänker.

Joseph Det är det jag gör.
 Ellen Ja, det är det jag menar.
 Joseph Så vad är då felet?
 Ellen Ingenting, Joseph. Var är hon?
 Joseph De bär henne hitåt. Hon hade nästan tappat förståndet ute på heden och visste inte var hon var. Det var tur att vi fann henne.
 (*Några drängar och pigor bär in den helt genomsurra Cathy, som hostar.*)
 Ellen Stackars lilla fröken! Vad skall vi ta oss till med dig! Springa ute på heden i bara armar, i bara klänningen och barfota! Hon är kraftigt nedkyld. Vi måste bädda ner henne genast.
 Cathy (*med stor möda mellan hostanfallen*) Var är Heathcliff, Nelly?
 Ellen Kära nån, om vi det visste! Han är den minsta olyckan just nu, fast han annars alltid är den värsta.
 Cathy Jag tror att jag har krossat hans hjärta. Men det var inte meningen, Nelly! Det var inte meningen!
 Ellen Jag vet, käraste.
 Cathy Jag älskar honom! Jag tillhör bara honom! Jag är bara hans!
 Hindley (*vaknar vid bordet*) Vem fan är det som inte får dricka i fred här va? (*tuppar av igen*)
 Ellen Bär upp henne till hennes rum. Hon har hela krisen framför sig.
 Joseph Hon repar sig säkert, Nelly.
 Ellen Nej, Joseph, jag tror aldrig hon blir hel igen, fastän hon repar sig.
 Joseph Vi ska nog ta hand om henne.
 Ellen Ja, Joseph. Vi ska pyssla om henne som ett barn.
 (*Cathy bärs ut, svårt hostande, rosslande och yrande.*)
 Cathy Heathcliff! Det var inte meningen! Jag menade inte vad jag sade! Jag dör utan dig! Lämna mig inte ensam, inte efter detta! (*hon bärs ut*)
 Ellen (*sätter sig hos Lockwood*) Heathcliff kom inte tillbaka. Han hade lämnat oss. Och ingen saknade honom utom Cathy. Föga anade vi att just det skulle leda till oöverskådliga katastrofer....

Akt III scen 1.

1 Hämta dig, Branwell. Du tar ju ut dig.
 2 Den här historien verkar angå honom personligen.
 3 Den där Hindley verkar vara ett porträtt av honom.
 4 Är du Hindley eller Heathcliff, Branwell?
 Branwell Jag är båda. Jag är alla. Jag är ingen. Det är min syster som skrivit sagan. Ge mig en drink.
 1 Ska vi ge honom mera?
 2 Han har ju inte ens kommit halvvägs.
 3 Låt oss vända oss till vår bartender, det enda sanna förnuftet i varje bar.
 bartendern Jag tror inte det är tillrådligt.
 4 Ja, så säger en riktig bartender.
 Branwell Vad är det för fel på mig, George?
 bartendern Du tar ut dig för mycket. Du slösar med dig själv utan att inse att du inte är outtömlig.
 Branwell Det är inte det saken gäller. Här gäller det att fylla på, inte att tömma eller ösa.

bartendern Alkohol är ett farligt bränsle som kan fatta eld.
Branwell Men det är ju det som är meningen! Jag måste få brinna! Jag lever bara för att få ta ut mig själv! Det är ju det som är livets mening!
bartendern (till gästerna) Tål ni höra mer?
gästerna (ser på varandra, alla är överens) Ja.
bartendern Branwell får som han vill, för tyvärr så tål han mer.
Branwell Jag är outslitlig! Jag är outtömlig! Ingenting kan knäcka mig när jag väl kommer i gång!
gästen Sila snacket och sätt i gång och berätta!
Branwell Det är ju det jag gör!
gästen Nej, du bara skryter med det utan att göra det!
Branwell Men jag måste ju få förbereda mig!
bartendern (serverar) Här är förberedelsen.
Branwell (sveper det) Det var precis vad jag behövde. Håll i er nu! För Cathy gifte sig faktiskt med den fisförnåme Edgar Linton. Men till bröllopsmottagningen dök det upp en oväntad gäst....

Scen 2. Bröllopsmottagningen.

Cathy och Edgar som brud och brudgum tar emot alla lyckönskande ortsbör.

gäst Tänk att du blev gift så tidigt, Cathy! Nu har du goda chanser att få många barn!
Cathy Det räcker med ett till att börja med, Charlotte.
gäst 2 Varmaste gratulationer! Men har du helt glömt Heathcliff?
Cathy Heathcliff har varit försvunnen i tre år. Men jag glömmer honom aldrig.
Edgar Förhoppningsvis har han glömt dig.
Cathy Är du svartsjuk för en främmandes skull?
Edgar Hur kan jag vara det, när jag nu har dig? Inga stormar får lägga våra hjärtan mer, Cathy. Du är i säkerhet nu.
Cathy Ellen! Så roligt att se dig!
Ellen (orolig) Jag ville bara varna er, miss Cathy. Heathcliff har synts i byn.
Cathy (enkelt) Varför kommer han inte hit då?
Ellen Det var det jag ville varna er för. Det är kanske det han gör.
Cathy I så fall är han välkommen.
Edgar Jag har också hört ryktet men tror inte på det.
Cathy Varför har du inte sagt något?
Edgar Därför att jag vägrar tro att det är sant.
Cathy I så fall kommer han säkert.
Heathcliff (gör entré, diskret, men går förbi alla andra) Ursäkta att jag uteblev från själva bröllopet. Jag ville inte ta risken att störa.
Edgar Ni är inte bjuden, Heathcliff.
Cathy Men du är välkommen ändå.
Heathcliff Mina hjärtligaste gratulationer. Jag visste att ni skulle få varandra och ville inte hindra processen. Därför har ni inte sett mig tidigare.
Cathy Var har du varit? Du tycks ha kommit upp dig i världen.
Edgar Milt sagt. Han är inte långt ifrån en gentleman.
Cathy Han kanske rentav är en gentleman.
Edgar Nej, det kan han aldrig bli.
Heathcliff Det skulle ni ha låtit mig få medge själv, mr Linton.

Cathy Kalla honom Edgar. Hur länge stannar du?
 Heathcliff Så länge de vill ha mig kvar på Stormiga Höjder.
 Cathy Har du tagit in där?
 Heathcliff Ja, Hindley och jag är nu bästa vänner.
 Cathy Heathcliff, jag anar att du inte har kommit hem med rent mjöl i påsen.
 Heathcliff Vem frågar efter rent mjöl hos en som aldrig kan bli en gentleman, och som ni, Catherine Linton, ansåg under er värdighet att någonsin kunna höja till er nivå? (lämnar dem)
 Cathy De knivarna var både vassa och medvetna.
 Edgar Glöm honom, Cathy. Han är bara en stalldräng.
 Isabella Heathcliff, välkommen tillbaka!
 Heathcliff Så roligt att se er, fröken Isabella. (kysser elegant hennes hand)
 Isabella Landet här har varit dött utan er i tre år.
 Heathcliff Det var därför jag kom tillbaka.
 Isabella Så det var inte bara för Cathys bröllop?
 Heathcliff Det var bara den springande punkten. Äntligen har jag inget ansvar mer över hennes öde. Jag är fri.
 Isabella Det är vi båda. (Han ledsagar henne till bordet med förfriskningar.)
 Cathy Var är Hindley? Varför har inte han kommit för att lyckönska sin syster till hennes bröllop? Han var ju ändå bjuden.
 Ellen De säger att han sover ruset av sig, miss Cathy.
 Cathy Söp han till kvällen före sin systers bröllop?
 Ellen Ordentligt. Han spelade kort hela natten med Heathcliff.
 Joseph Heathcliff tålde det men inte Hindley.
 Cathy Var det Heathcliff som söp Hindley full?
 Joseph Båda söp som svin, men Heathcliff förblev nykter som Satan själv.
 Cathy Jag förstår. Han samlar själar. Bara för att han inte kom åt min samlar han nu på andras för att kunna hämnas på dem. För vad för slags skörd, Heathcliff, om inte det rena helvetets?
 Edgar Förlåt, vad sade du?
 Cathy Jag talade för mig själv.
 Edgar Bara du vet vad du säger, käraste.

(Bröllopsbjudningen sjunker i bakgrunden när Ellen återvänder till Lockwood.)

Ellen Ja, Heathcliff var tillbaka efter tre år. Han lät henne gifta sig med den fine Edgar bara för att börja hemsöka oss redan dagen efter. Likt en gam hade han haft koll på allt vad som timat hos oss under alla dessa tre år. Han uppenbarade sig som ett rovdjur som hela tiden bevakat oss och som nu visade sig bara för att börja jaga oss....

(Scenen skiftar till Stormiga Höjder, där Hindley spelar kort med Heathcliff och andra skälmar. Heathcliff har lagt av gentlemannafasonerna och kavlat upp ärmarna.)

Scen 3. Stormiga Höjder.

Hindley Du har klått mig igen, Heathcliff.
 Heathcliff Det är bara tur. Ingen skicklighet.
 Hindley Din tur är för djävulsk för att inte vara skicklig.
 Heathcliff Du är väl ändå ingen dålig förlorare, Hindley? (fyller på hans glas)

Hindley Vad har jag väl att förlora? Min hustru har dött ifrån mig, och min syster har gift sig till en finare gård. Vad har jag kvar? Bara den stimulerande berusning som finns i livets utförsbacke.

Heathcliff Rätt så, Hindley! Blanda nu korten!

Hindley Är det säkert att du inte fuskar?

Heathcliff Det är ju därför jag låter dig blanda själv, för att övertyga dig om att allt fusk från min sida är omöjligt!

Hindley Jag tror dig. Ingen kan vara mer övertygande än djävulens egen advokat.

Joseph Master Hindley, ni ser ju själv att han kollrar bort er åt helvete.

Hindley Behåll dina infernaliska kommentarer för dig själv, din Satans farisé! Gå och sällskapa med prästen, om du vill predika!

Joseph Men master Hindley, jag vill ju bara hindra er från undergången.

Hindley Vad då för undergång? Undergång kan du vara själv! Hela din förbannade helighet är bara självbedrägeri och lögner, och alla så kallade kristna som går i kyrkan är bara lurade och förtrollade av svarta bedragare i prästkappor!

Joseph Det där har den här svarte Satan själv lärt er. (*menar Heathcliff.*)

Hindley Nej, din förtappade sopprot, det har jag faktiskt fattat själv! Gå nu och dra och låt oss ägna oss åt våra viktiga affärer i fred.

Joseph Han spelar av er allt vad ni äger, master Hindley!

Hindley (reser sig, förbannad) Fattar du ingenting, Joseph? Vi håller på att göra upp! Han har kommit tillbaka uppsnosad och förmögen och har utmanat mig på ekonomisk duell på liv och död. Det är han eller jag! Men jag ämnar spela av honom allt inklusive hans sista nerlusade ruttna kalsonger! Så låt du mig hänga den här djävulen i fred och blanda dig inte i!

Heathcliff Gå och bläddra i din bibel, Joseph.

Hindley Ja, det är det enda du duger till. Och inte ens den fattar du att innehåller mest bara dumheter och trams.

Joseph Ni hädar, master Hindley!

Hindley Hör på den! Jag hädar! Ja, att säga sanningen har alltid varit detsamma som att häda, för ingen har någonsin tålt att höra sanningen, utom de få undantag som vågat stå för den och fatta den!

Joseph Vad är sanning, master Hindley?

Hindley Sanningen, Joseph, är att du är en gammal obotlig dumbom. Gå nu och häng dig med dina heliga postillor.

Joseph (resignerar) Ack, han är fullständigt förtappad!

Hareton (liten och smutsig, rycker Hindley i ärmen) Pappa! Pappa!

Hindley Vad är det nu då, din skitunge?

Hareton Prästen är här igen.

Heathcliff (reser sig) Jag tar hand om honom. (*går och öppnar dörren*) Välkommen, pastorn!

Hindley Är du nu här igen, din gamle gök! Nej, har jag ju sagt!

Heathcliff Seså, Hindley. Så talar man inte till en helig gudsmän. Stig in, herr pastor.

prästen Jag är ledsen, mr Earnshaw, men jag måste insistera. Det går inte an att er son inte får någon undervisning.

Hindley Jag undervisar honom själv.

prästen Nej, det är det ni inte gör, mr Earnshaw.

Hindley Heathcliff hjälper mig.

prästen Mr Heathcliff är inte ens döpt och ännu mindre troende.

Hindley Har jag inte gjort det klart för dig, ers förfalskade skenhelighet, att vi inte vill ha någon etablerad vidskepelse här i huset?

prästen Lille Hareton är tio år och kan ännu varken läsa, skriva eller räkna.
Hindley Det är hans ensak! Om han inte vill lära sig något är det hans mänskliga rättighet att slippa lära sig något!
prästen Ni fördömer honom därmed åt ett liv av okunnighet och vad som är värre!
Hindley Här är vi alla fördömda och det av vår egen fria vilja. Det var allt, pastorn.
prästen Hela byn fördömer ert leverne!
Hindley Inte ett ord till, pastorn.
Heathcliff Ni hörde vad han sade. Han är husbonde här. Ingen annan har rätt att bestämma något i hans hus.
prästen Men jag tror vid min själ, herr Heathcliff, att ni bestämmer över honom utan att han själv fattar det.
Heathcliff Han följer bara sin natur, pastorn.
Hindley Ut med er, prästjävvel! (*kastar en tomflaska mot honom. Prästen skyndar sig ut och försvinner.*)
 Var var vi nu innan alla idioter kom och störde oss?
Heathcliff Du höll på att blanda korten.
Hindley De är blandade för länge sen.
Heathcliff Då är det bara att dela ut dem.
Hindley Jag har blandat. Då är det du som ger, Heathcliff. Rent spel hela vägen.
Heathcliff Rent spel hela vägen. (*delar ut korten.*)

Scen 4. Thrushcross Grange.

Isabella (*går och plockar blommor i den vackra trädgården*) Ack, när får jag se honom igen? Älskar han mig, eller vill han bara utnyttja mig? Vad spelar det för roll, så länge jag bara älskar honom? Älskar, älskar inte.... (*börjar plocka en blomma*) älskar, älskar inte.... Han älskar mig inte. Ack, man kan lika lite lita på blommor som på kärleken. Varken blommorna eller kärleken kan någonsin komma fram till något definitivt. (*Heathcliff uppenbarar sig.*) Ah! Vad ni skrämde mig, Heathcliff!
Heathcliff (*på humör som charmör*) Låt mig inte få skrämma dig i onödan.
Isabella Vad ni är elegant idag, Heathcliff.
Heathcliff Det är enbart er förtjänst. Era ögon gör mig vackrare än jag är.
Isabella Jag ser bara själen, Heathcliff. Ert mörka yttre betyder ingenting.
Heathcliff Hur kan någon se min själ, som jag själv inte ens kan känna?
Isabella Kvinnor ser allt, Heathcliff, som män är blinda för.
Heathcliff Och vad är jag blind för?
Isabella Att jag älskar er.
Heathcliff Farliga ord, Isabella. Om er bror hörde er skulle han slänga ut både mig och er.
Isabella Ljuva öde! Jag delar vilket liv som helst med er, Heathcliff.
Heathcliff Vet ni då inte att jag är en rövare?
Isabella Hela världen talar om er med den nattsvartaste fruktan. Ingen har någonsin haft så dåligt rykte här i nejden som ni. Och detta förlänar er en sällsam aura av magi och oemotståndlighet. Jag vet att ni är god, Heathcliff, innerst inne, och att ni kan älska kanske mer än någon annan.
Heathcliff Det gör jag.
Isabella Jag visste det! (*erbjuder honom sin mun. Han omfamnar henne och ska just begrava henne i en kyss när Catherine, som smugit sig in och tjuvlyssnat och tjuvbevakat en stund, avbryter:*)

Cathy Isabella! Heathcliff!

Heathcliff (*avbryter sig*) Vi har fått sällskap.

Cathy Jag trodde det var mitt sällskap du sökte på Thrushcross Grange och inte min stackars svägerskas.

Isabella Varför säger du 'stackars', syster?

Cathy Genomskådar du honom inte, stackars Isabella? Ser du inte det kompakta mörkret i hans själ av enbart ondska och bitter hämnd?

Isabella Vad menar du?

Cathy Jag menar att han är ute efter att förföra dig och genom dig komma åt din brors familj och Thrushcross Grange.

Isabella Du är bara svartsjuk, Cathy! Du älskar honom lika mycket som jag!

Cathy Heathcliff, bekänn dina avsikter.

Heathcliff Du har behandlat mig skändligt, Catherine Linton.

Cathy Så skändligt att du måste hämnas på alla som står mig nära?

Heathcliff När farao trampar på sin tjänare trampar tjänaren på sina slavar.

Cathy Och hur har jag behandlat dig skändligt?

Heathcliff Det vet du mycket väl.

Isabella (*tyr sig till honom*) Bry dig inte om henne, Heathcliff. Hon är bara svartsjuk.

Cathy Våga inte röra honom, Isabella!

Heathcliff Försök hindra henne, om du kan. (*omsluter henne*)

Cathy Heathcliff, gör mig inte upprörd nu igen! Du vet att jag inte tål det!

Heathcliff Vad är det du inte tål, Cathy? (*omfamnar Isabella*)

Edgar (*uppenbarar sig*) Är han här nu igen, den där eländige gödseldrängen! Har jag inte förbjudit dig, Isabella, att träffa honom?

Isabella Förbjuden frukt smakar desto bättre.

Edgar Heathcliff, jag har varnat er! Ni måste lämna oss i fred!

Heathcliff Får man inte hälsa på sina vänner? Cathy och jag växte ändå upp tillsammans.

Edgar Men hon är min fru nu! Om ni inte avlägsnar er genast måste jag kalla på mina knektar!

Heathcliff Förstärkning utan strid, Edgar? Vågar ni inte slå mig själv?

Cathy Edgar, om du är en man kastar du själv den objudne gästen ut ur ditt hus.

Edgar Ge er iväg, Heathcliff! Jag varnar er!

Heathcliff Ingen är löjligare än den som hotar, Edgar. Jag visste inte att ni var en så barnslig mes.

Edgar (*ropar*) Jamie! Roger! Kom och jaga ut den här tattaren från gården!

Isabella (*vill försvara Heathcliff*) Ingen rör ett hår på vår inbjudne gästs huvud!

Edgar (*förvånad*) Är det du eller Cathy som fått hit honom?

Heathcliff Jag kom hit alldeles själv för att byta några ord med min barndoms lekkamrat.

Edgar Och har du utträttat ditt ärende? Om du gjort det, så försvinn!

Heathcliff Jag har låtit henne veta hur skändligt hon har behandlat mig.

Edgar Har Cathy behandlat dig skändligt?

Cathy Förklara dig, Heathcliff!

Heathcliff Varför försvann jag för tre år sedan? Bara för att Cathy, som jag växte upp med och dyrkade under hela barndomen, förklarade att jag inte var värdig hennes gunst.

Edgar Och hur kunde du tro att du någonsin kunde bli det, din gödseldräng? Genom att snosa upp dig och komma hem som en tillgjord stropp och störa hennes bröllop?

Heathcliff Jag uteblev från ert bröllop just för att inte störa det.
Edgar Isabella, jag är förvånad över ditt uppförande. Du måste välja. Antingen ser du aldrig mer den där gödseldrängen, eller också har du inget hem mer här hos mig.
Isabella Min bror, inte ens du kan motstå hela naturen.
Edgar (till Cathy) Vad menar hon?
Cathy (till Heathcliff) Ge dig av, Heathcliff, innan någon däre här skjuter ner dig.
Edgar Jaså, är jag en däre nu också? De orden från din mun, Cathy, anstår inte en värdig mans hustru.
Isabella Gå in, Edgar, innan du gör dig ännu löjligare.
Heathcliff Den mesen kan inte göra sig löjligare som äkta man än han redan är.
Edgar (ursinnig, angriper Heathcliff, försöker ta struhtag på honom, men Heathcliff kastar honom till marken)
Heathcliff Jag ber om ursäkt för din äkta man, Cathy.
Isabella (rusar fram till Edgar) Min bror, hur kan du vara så barnslig!
Edgar (blödande ur munnen) Oss eller han, Isabella. *(kravlar sig upp och försvinner in i huset)*
Cathy Är du nöjd nu, Heathcliff? Min make i gruset och hans syster befläckad av din intimitet....
Isabella Lämna oss i fred, Cathy!
Cathy Han lämnar oss aldrig i fred. *(går in efter Edgar)*
Isabella Jag är din Heathcliff. Ta mig bort härifrån, vart som helst.
Heathcliff Som du vill, min kära. Men tiden är inte mogen än. Kom när jag kallar på dig. *(ger henne en hastig kyss på munnen och försvinner.)*
Isabella Han må vara den största skurken i grannskapet, men han är då samtidigt den enda rejäla människan här och den enda som är värd att älskas.

Scen 5. Catherines sovrum. Catherine till sängs.

Ellen (kommer in med en bricka) Mår ni bättre nu, fröken Cathy?
Cathy Är det du, Nellie?
Ellen Ja, det är jag.
Cathy Jag har drömt så mycket. Jag vet inte längre vad som är dröm eller verklighet. Hur är det med Edgar?
Ellen Han håller sig inlåst i biblioteket.
Cathy Inlåst?
Ellen Ja, han är lika dum som ni. Han vill inte se någon.
Cathy Stackars Edgar! Stackars blödige mes till äkta man! Hur kunde jag gifta mig med honom?
Ellen Ni ville det själv.
Cathy Men jag älskade alltid en annan.
Ellen Det är kanske det er make har insett och nu inte kan komma över.
Cathy Han kommer över det. Sedan när jag är död....
Ellen Så får ni inte tala, fröken Cathy.
Cathy Inte ens du kan hindra mina tankar, Nelly. De måste få ta sin egen riktning oberoende av relationer. Men Heathcliff har inte kommit tillbaka sedan Edgar angrep honom?
Ellen Nej, han har inte kommit tillbaka.
Cathy Tror du han hatar mig, Nelly?
Ellen Ingen kan hata er, fröken Cathy.

Cathy Men det finns ett slags kärlek som liknar hat och som kan ta sig hatfulla uttryck utan att vara det.

Ellen Heathcliff är bara förmögen till en gränslös bitterhet.

Cathy Och det är värre än hat, ty däri plågar han bara sig själv. Bitterhet är en sjukdom som bara förtär en själv medan hat alltid går över genom att det tar sig hälsosamma uttryck. Ingenting är värre, Nelly, än när en människa plågar sig själv utan att någon kan hindra honom.

Ellen Jag försäkrar er, *Cathy*, att det inte går någon nöd på Heathcliff. Värre ställt är det då med er man.

Cathy Han vet väl inte att jag är sjuk?

Ellen Han vet ingenting, för han vill ingenting veta. Han har helt stängt av yttervärlden från sitt gömställe i sitt bibliotek.

Cathy Man begraver sig i böcker när man är besviken på människorna. Men vad gör det där skåpet där? Jag har aldrig sett det förut.

Ellen Det har alltid stått där, fröken *Cathy*.

Cathy Omöjligt. Det hör inte alls hemma på Stormiga Höjder.

Ellen Är det där ni tror att ni är?

Cathy Var annars?

Ellen Söta fröken *Cathy*, ni är värdinna på Thrushcross Grange och gift med dess patron Edgar Linton. Ni har inte varit på Stormiga Höjder på årtal.

Cathy Då är det därför jag aldrig känt mig hemma här. Men vem är den där gräsliga haggan som stirrar mig rakt i ansiktet?

Ellen Det är en spegel, miss *Cathy*.

Cathy Täck över den, fort! (*Ellen gör så.*) Om det är något jag inte tål nu så är det att se min egen själ i hjärtat.

Ellen Ingenting är ofarligare än en spegelbild, miss *Cathy*.

Cathy Fel, Nelly. Ingenting är farligare. Den avslöjar allt.

Ellen Det är bara det som inte kan avslöjas som är farligt, fröken *Cathy*.

Cathy Vad klok du är, Nelly! (*skriker plötsligt hysteriskt till och gallskriker under ett hysteriskt anfall när skynket glider av spegeln.*)
Ta bort henne! Ta bort henne!

Ellen (*hänger upp skynket igen och vrider bort spegelbilden*) Lugna sig, fröken! Det är ju ingenting!

Cathy Jag blev så rädd. Jag såg det som min dubbelgångare, mitt sämre jag, som kommit för att föra bort mig. Låt henne inte ta mig, Nelly!

Ellen Lugn. Jag är ju här.

Cathy Stanna hos mig, Nelly. Jag är så rädd för mörkret. Det håller på att kväva mig och krama andan ur mig, så att jag hostar blod.

Ellen Det går över, miss *Cathy*. Ni är ju hälsan och styrkan själv.

Cathy Det är inte mitt eget onda jag lider av. Det är den smärta jag har vållat Heathcliff, som fräter mig sönder och samman lika outhärdligt som Heathcliff plågar sig själv med sin grämelse. Men skillnaden är, att han kan stå ut med det. Det kan inte jag.

Ellen Ni grubblar för mycket, miss *Cathy*.

Cathy Ingen varelse har högre ansvar för livet än kvinnan, Nelly. Jag har rätt att bekymra mig till döds för livet, för jag är kvinna. Om livet blöder har jag rätt att för livets skull blöda ännu mera.

Ellen Ta det lugnt, fröken *Cathy*. Ni måste bara vila och äta.

Cathy Tror du det hjälper? Ju friskare jag är, desto mera blöder min själ. Men allt har en gräns. En dag kan inte ens livet hålla mig kvar här längre, utan jag flyger

ut på heden tillbaka till älvornas grotta under Peniston Crag, där jag och Heathcliff alltid glömde bort hela den grymma världen och försvann från dess åsyn för att få vara lyckliga tillsammans....

Ellen Ni får inte spekulera i er egen död, fröken Cathy.

Cathy Vem kan hindra mig? Min man har ju låst in sig i biblioteket. Kan han gömma sig och fly bort i sina böcker så kan jag. (*rusar plötsligt upp ur sängen och skyndar bort till fönstret, som hon slår upp på vid gavel. Vinden viner isande in.*) Kom och ta mig! Kom och ta mig!

Ellen (rusar upp) Fröken, vad tänker ni på? (*försöker dra bort henne från fönstret*) Ni skaffar ju er bara lunginflammation igen!

Cathy Det är meningen! Låt mig vara fri! Låt mig slippa leva med mina synder!

Ellen Fröken Cathy, ingen har något att förebrå er, men om ni förkyler er så att ni dör kommer alla att beklaga er dårskap!

Cathy Låt mig då få vara en dåre! Låt Edgar mögla ihjäl med sina luntor i sitt bibliotek, så att jag får vara fri och bege mig ut på heden med Heathcliff! Det är bara vi två som känner! Varför försökte alla hindra oss från att umgås? Hindley var grymmast av alla. Det var han som började. Han misshandlade stackars Heathcliff och förvandlade honom till en avgrundens hämndängel. Sedan var det Edgar som kom emellan. Varför lät ni honom uppvakta mig? Jag tillhörde ju redan Heathcliff!

Ellen Fröken, ta er samman!

Cathy Tack vare det dör jag osalig och skall förbli osalig ända tills Heathcliff förenar sig död och kall vid min sida! Hur djupt ni än begraver mig, och hur mycket sten ni än tynger ner min grav med skall jag ändå ständigt husera och kalla på Heathcliff, bara för att jag aldrig fick honom....

Edgar (inkommer plötsligt) Vem var det som skrek?

Cathy Tar det så lång tid för dig att reagera, Edgar?

Edgar Cathy, du är dig inte lik! Du ser ju sjuk ut! Och vad gör du vid fönstret? Hur vågar ni släppa in så kall luft, Nelly, med öppna fönster? Ser ni inte att Cathy är sjuk? Vill ni ta livet av henne?

Ellen (lyckas äntligen stänga fönstret och få Cathy bort ifrån det) Hon har varit sjuk i fyra dagar, master Edgar.

Edgar Sjuk i fyra dagar! Och varför har jag ingenting fått veta?

Ellen För att ni har hållit er instängd i biblioteket lika länge!

Edgar (helt generad) Åh!

Cathy Fick du många böcker lästa den här gången, Edgar?

Edgar Inte en enda.

Cathy Och vad gjorde du då där inne? Satt du bara och tjurade?

Ellen Gräla inte på honom, frun! Ni gjorde knappast bättre ifrån er här i sängen!

Edgar Vad gjorde hon i sängen?

Ellen Vägrade äta. I fyra dagar.

Edgar Och det får jag veta först nu! Hur vågar ni, Nelly?

Cathy Det är inte hennes fel. Det var mitt fel. Jag ville inte att du skulle veta något. Jag befallde det. Jag ville bara dö.

Edgar Dö? Varför?

Cathy Därför att jag begick mitt livs största och enda misstag när jag gifte mig med dig, din töntige impotente omöjliga mes!

Ellen Hon är sjuk. Hon vet inte längre var hon är. Hon tror hon är på Stormiga Höjder.

Cathy Förmildra inte omständigheterna, Nelly. Jag är kriminell. Jag är en äktenskapsbryterska.

Ellen Hon bara svamlar.

Edgar Hur kan du begå äktenskapsbrott om du bara ligger sjuk och inlåst hela tiden?

Ellen Bra fråga.

Cathy Förlåt mig, Edgar. Jag är inte mig själv. Hur är det med dig?

Edgar Bra, förutom att jag är djupt olycklig.

Cathy Och varför är du det?

Edgar För att du inte älskar mig.

Cathy Är det allt?

Edgar Vad menar du? Kan det vara värre?

Cathy Du har inte kreverat av svartsjuka för Heathcliffs skull?

Edgar Nämn inte hans namn i detta hus! Han är färdig här!

Cathy Han är en del av mig, Edgar. Det måste du acceptera. Vi växte upp tillsammans. Han står närmare mig än min egen bror.

Edgar Den suputen! Han är också färdig här.

Cathy Och din syster älskar Heathcliff, Edgar.

Edgar Det fattades bara det. Men det har jag gjort klart för henne. Hon måste välja mellan oss eller Heathcliff. Väljer hon Heathcliff är hon färdig här.

en tjänare (i dörren) Sir.

Edgar Stör mig inte i min hustrus sängkammare!

Cathy Edgar, jag tror att någonting har hänt.

Ellen Vad är det, Ben?

(tjänaren viskar i Ellens öra. Ellen blir blek av fasa.)

Edgar Vad är det?

Cathy Vad har hänt, Ben?

Ben Fröken Isabella saknas. Prästen är här.

Edgar (tror inte sina öron) Prästen?

Ben Han tycks veta vad som har hänt.

prästen (gör en värdig, solenn entré) Förlåt att jag måste komma i denna sorgliga angelägenhet, men det gäller er syster. Hur mår ni, fröken Catherine? Ni ser alldeles förstörd ut.

Cathy Tack, det går över. Rör det Heathcliff?

prästen Om vi ändå kunde bli av med den där gynnaren för gott! Men nu tycks han faktiskt ha gett sig iväg igen.

Cathy Ensam?

prästen Det är det värsta. Nej.

Edgar Säg inte att...

prästen Heathcliff kom ridande med en dam till Gimmerton. En häst var halt, så de var tvungna att byta en hästsko där. Damen var klädd i en slängkappa med kåpa, som skymde hennes ansikte, men den gled av....

Edgar (utropar) Det får inte vara sant!

Cathy Sätt dig, Edgar. (Edgar faller ner i en stol.)

prästen Smeden igenkände damen som er syster Isabella Linton.

Edgar (hämtar sig långsamt) Omöjligt. Det kan inte vara sant. Så kan hon inte dra vanära över sin broders hus. Jag varnade henne! Den där Heathcliff var Satan själv! Det måste ha skett mot hennes vilja. Säg att hon var bunden, att hon var hans fånge och bortförd med våld!

prästen Tyvärr så log de och skrattade de mot varandra. De rymde båda helt frivilligt med varandra.

Edgar Detta är slutet! (dånar)

Cathy Nej, det är bara början.
Ellen (*försöker väcka Edgar*) Det är bra, pastorn. Ni kan gå.
prästen Jag lämnar patienterna i era trygga händer, Ellen Dean. Tag väl hand om dem.
Ellen Det kan ni lita på.
(*Prästen lämnar. Ellen bryr sig inte om Edgar men pysslar mycket om Catherine och stoppar ömt om henne i sängen igen och stannar vid hennes sida.*)

Scen 6. Stormiga Höjder.

(Joseph och lille Hareton sitter ensamma vid bordet när Heathcliff gör entré med Isabella.)

Joseph Nu kommer den där onde Satan igen. Och vad har han med sig om inte ett förbannat bihang dessutom?
Heathcliff Kлага inte, Joseph. Nu får du någon som kan hjälpa dig laga mat.
Joseph Hon ser ju ut att aldrig ha stått i köket förut.
Heathcliff Det har hon inte heller. Så du får lära henne laga mat.
Joseph Vad kan du, ditt stycke?
Isabella Jag kan faktiskt koka gröt.
Joseph Hon kan koka gröt! Men har man hört på maken! Och var har han hittat ett sådant infernaliskt underverk, master Heathcliff?
Heathcliff Hon råkade komma i min väg, så jag räddade henne undan ett öde värre än döden.
Joseph Men hon ser inte precis ut som en rännstensunge. Hon ser inte ens ut som en vanlig sköka.
Heathcliff Ser du då inte vem det är, Joseph?
Joseph Nej. Borde jag veta det?
Heathcliff Presentera dig, Isabella.
Isabella Jag är faktiskt Isabella Linton.
Heathcliff Numera fru Heathcliff. Gift med mig av egen fri vilja.
Joseph Har du hört på den, Hareton? Heathcliff har skaffat sig ett bihang.
Isabella Ursäkta mig, men vad är det för ett ställe du har fört mig till egentligen, Heathcliff?
Heathcliff Det här är ditt nya hem. Välkommen till Stormiga Höjder. Du är den enda kvinnan i hela huset, så du kommer att få mycket att göra.
Isabella Men detta hus tillhör väl mr Earnshaw?
Heathcliff Bara delvis. Stora delar av huset är intecknade hos mig.
Isabella Men går han med på att vi bor här?
Heathcliff Det får du väl fråga honom när han behagar visa sig. Var är den slusken, Joseph?
Joseph Han håller sig instängd för det mesta.
Heathcliff Det gör han klokast i. Känn dig som hemma, Isabella. Koka gärna gröt åt pojkarna.
Isabella Vart går du?
Heathcliff Jag bär bara upp våra saker. Sätt dig ner och ta det lugnt så länge. (*går*)
Isabella (*slår sig utmattad ner vid bordet*) Vad är det för ett ställe jag har kommit till egentligen?
Joseph Det ska jag tala om för ert fina fröken. Det här är helvetets förgård. Helvetet bor där inne. (*visar mot en dörr*) Och helvetets tamburmajor finns där uppe. (*pekar efter Heathcliff*)

Isabella Vad har jag gjort? Vem är Heathcliff egentligen?
Joseph Ni vet bara själv vad ni har gjort. Och ni om någon bör väl veta vem Heathcliff är, eftersom ni gift er med honom.
Isabella Jag trodde att jag älskade honom. Men nu tror jag att jag gift mig med en avgrundsdemon.
Joseph Då vet ni alltså vem han är.
Isabella Men hur har han kunnat få sådan makt här i huset? Han är ju inte ens född inom familjen!
Joseph Han är djävulens egen utsände, och djävulen ger honom all makt över alla han kommer i närheten av. Han bara är sådan.
Isabella Och honom är jag gift med!
Joseph På gott och ont, men mest bara på ont och knappast på något gott alls.
(hasande steg hörs)
Isabella Vem är det som kommer? Det låter som en debil idiot.
Joseph Det är husbond.
Hindley (kommer in, en skugga av sitt forna jag, fullständigt förfallen, långhårig och vämjelig)(trött) Jag hörde röster.
Joseph Vi har fått ett fruntimmer i huset, husbond.
Hindley Vasa?
Joseph Ett fruntimmer.
Hindley Ja det ser jag väl.
Isabella (reser sig) Är detta Hindley?
Hindley Res er inte för mig, flicka lilla, vem ni än är. Jag vet ju inte ens vem ni är.
Isabella Hindley! Känner du inte igen mig!
Hindley Vasa?
Isabella Jag är den som brukade vara Isabella Linton.
Hindley Och jag är den som brukade vara Hindley Earnshaw. Då sitter vi i samma båt. Har du också hamnat i klorna på Heathcliff?
Isabella Jag är gift med honom.
Hindley Stackars liten! Oj oj oj! Då är du verkligen att beklaga. Då är du värre därän än jag, för jag är lyckligtvis inte gift med honom. Jag är bara pantad åt honom med kropp och själ och hus och gård. Därför är det ingenting kvar av mig, som du ser.
Isabella Stackars Hindley!
Hindley Nej, stackars Isabella, för han kommer att pina livet ur dig. Vet du varför han har gift sig med dig?
Isabella Jag gifte mig av kärlek.
Hindley Han såg sin möjlighet att utnyttja dig för att komma över din broders gods.
Isabella Nej! Det är omöjligt! Det kan han aldrig lyckas med!
Hindley När du dör får han din arvsrätt. När din bror dör ärver han med Catherine, men då är säkert Catherine också redan död och barnlös. Så han ärver allt. Sedan får han sitta här ensam med spökena av sina offer och gamle Joseph.
Isabella Men du har en son, Hindley! Du måste leva för honom!
Hindley En skitunge som alla andra, ett oönskat barn som tog livet av min hustru, en gödseldräng som Heathcliff en gång var, en komplett odugling och parasit på naturen som alla vi fördömda människor.
Isabella Han är din son, Hindley, ditt eget kött och blod!
Hindley Och mitt eget kött och blod är förbannat. Lär dig det, Isabella! Alla i detta hus är förbannade! Heathcliff har spelat av mig allt, men jag har ett kort kvar.
Isabella Du får inte ge upp, Hindley.
Hindley Det tänker jag inte göra heller. Vet du vad det här är?

(tar fram en kraftig pistol med bajonett från ett gömställe)

Isabella *(ryser)* Det är ett vapen att döda med.

Hindley Det är ett dubbelt mordvapen. Jag sitter och vakar som en katt på sitt byte. En natt måste Heathcliff glömma att låsa dörren om sig. Då har jag min chans. Då kan ingenting rädda honom. Då går jag in och skjuter honom i huvudet och skär ut levern på honom och sliter ut hans hjärta och sågar av hans huvud och sätter upp det på en påle utanför gården så att alla skall få se att djävulen äntligen är död....

Isabella Hindley, du är inte dig själv. Du är en helt annan människa än den jag kände som barn. Du är din egen motsats. Du har blivit omänsklig.

Hindley Tacka fan för det med en som Heathcliff i huset.

Heathcliff *(har tyst och omärkligt kommit in)* Lagg undan den där leksaken, Hindley.

Hindley *(skrämd)* Den är min!

Heathcliff Du kan skada dig själv med den. Den är ingenting att skrämma jungfruliga damer med. *(kommer beslutsamt ner)*

Hindley Kom inte närmare! Då skjuter jag! *(siktat med darrande hand)*

Heathcliff Skjut bara. Du kan inte träffa en elefant på en meters avstånd.

Hindley Jag varnar dig, din ohyggliga Satan!

Heathcliff Ja, sikta du på Satan och skjut åt helvete. Jag är bara en människa.

Hindley *(skjuter och missar. Tappar pistolen och koncepten totalt.)*

Heathcliff *(tar hand om pistolen)* Se på honom! Se på detta kräk! Tänk att han var en sådan översittare en gång! Upp med dig, Hindley Earnshaw, din faders stolthet och universalarvinge, din store godsägare och brukspatron! *(sparkar honom. Hindley ligger förkrossad på golvet och bara skakar.)* Det var en gång Hindley Earnshaw, Isabella. Se på honom nu. Och allt är hans egen förtjänst. Ingen har hjälpt honom till hans undergång utom han själv. Han är vad han själv har gjort sig till. Hur skulle du definiera honom? En ynkrygg? Ett vrak? Ett levande lik? Eller något värre? Hans förnedring är total, och ändå fortsätter han bara att ytterligare förnedra sig.

(Isabella vill rusa fram och hjälpa upp Hindley.)

Heathcliff *(hindrar henne)* Nej, Isabella. Låt honom klara sig själv. Låt honom resa sig på egna fötter, om han kan. Han är ju kurerad nu. Han behöver inte göra fler tandläkarbesök, för nu har han blivit av med sin sista tand. Det finns ingenting kvar i honom som kan göra ont.

Isabella Men han är fortfarande Hindley Earnshaw.

Heathcliff Och vem är Hindley Earnshaw? Hela hans liv är in-tecknat. Han har skuldsatt sig för mer än det dubbla av vad han var värd, och jag äger alla väx-larna. Det enda Hindley Earnshaw har kvar av sitt liv är en massa minus.

(till Isabella) Kom upp när du är färdig. *(går upp igen med pistolbajonetten.)*

Joseph *(till Isabella)* Låt honom vara. Han insisterar alltid på att få ta sig upp själv när Heathcliff har förintat honom.

Isabella *(försöker hjälpa upp Hindley)*

Hindley Förbannade käringluder! Lämna mig i fred!

Joseph Du ser vad jag menar.

Isabella *(sätter händerna för ansiktet i förtviolet)*

Joseph Det hjälper inte att gömma sig, flicka. Ni har kommit hem nu. Välkommen hem.

Isabella *(sänker långsamt händerna från ansiktet, har plötsligt blivit en helt annan person)*

Jag fattar. Jag har blivit en av rättorna i Heathcliffs kök.

Joseph Stå dig väl med honom, så kanske du klarar dig.

Isabella *(betraktar den liggande, skakande Hindley)* Det är väl min enda chans?

Joseph Ja.

Isabella Jag ska skriva till min bror och till Nelly Dean och berätta vad som hänt. De måste underrättas om läget. Och jag ska älska Heathcliff. Det kanske kan rädda honom.

Joseph Ingenting kan rädda honom, inte ens kärlek.

Isabella Jo, kärleken ska rädda honom, även om det kanske inte blir min.

(går upp för trappan efter Heathcliff.)

Joseph Han har henne i en kedja runt foten som alla andra. Och vad hon än gör kommer hon aldrig mer ur buren förrän hon har svultit och misshandlats ihjäl. Stackars lilla kanariefågel.

Hindley Joseph, hjälp mig upp.

Joseph Jaså, är det så dags nu? *(kommer till hjälp)*

Hindley Och ge mig sedan något att dricka. Jag behöver en styrketår.

Joseph Ja, master Hindley, flaskan är nog allt vad som återstår er i livet.

Hindley (lyckas stapplande ta sig plats på en pall vid bordet. Får plötsligt syn på sin son.)

Vad glör du på? Försvinn! *(Hareton rusar genast ut.)*

Joseph Ni föregår inte precis med något gott exempel för pojken.

Hindley Det är inte meningen heller. Hit med flaskan!

Joseph (räcker honom flaskan) Gud förlåte er, master Hindley.

Hindley Nej, han förlåter mig aldrig. *(dricker)*

Scen 7. Nelly åter hos Lockwood.

Ellen Hon skrev ett brev som kom fram till Thrushcross Grange, men tror du inte Heathcliff läste det på vägen? Men han struntade i det. Han visste alltför säkert att Isabella var helt i hans våld. Hon kunde inte ens rymma från honom, och att han fick tag på hennes brev gav henne svidande upptuktelser. Han var en ointaglig borg och ett rymtsäkert fängelse.

Lockwood Men reagerade inte hennes bror åtminstone på hennes brev?

(Man ser Edgar Linton i en stol med ett brev.)

Edgar Jag kan ingenting göra. Hon har bara sig själv att skylla. Ju mindre vi har med familjen Heathcliff att göra, desto bättre, och Isabella är numera en Heathcliff och inte en Linton. Hon är förlorad. *(suckar, reser sig och går.)*

Lockwood Och gjorde ni ingenting för att hjälpa henne?

Ellen Tror du inte jag gjorde mitt yttersta? Hennes bror skickade mig till Stormiga Höjder för att leverera hans svar, men det var inget glädjande svar för henne.

Lockwood Hur reagerade stackaren?

Ellen Hon var redan helt förnedrad när jag begav mig till Stormiga Höjder. Men jag hade ett annat kort i bakfickan.

(åter till Stormiga Höjder)

(Heathcliff vid hedersplatsen, en välbärgad gentleman, medan Isabella är förnedrad till en sjaskig slampa. Joseph och Hareton men ingen Hindley.)

Heathcliff Välkommen, Nelly Dean! Har du något brev till Isabella från hennes barmhärtige bror?

Ellen Tyvärr har jag inte det, fröken Isabella. Jag har bara muntliga hälsningar.

Heathcliff Framför dem då, Nelly. Jag och min hustru har inga hemligheter för varandra.

Ellen Fröken Isabella, han beklagar, men han kan inte hjälpa er, inte förrän er make mr Heathcliff har lämnat landet.

Heathcliff (skrattar rått) Han är alltså rädd för mig! Den haren! Han vågar inte komma nära sin syster förrän jag har lämnat landet! Den haren dör före mig, Nelly! Han har inte långt till graven, den blekfisen!

Ellen Det har inte fröken Catherine heller.

Heathcliff (upprörd) Vad säger ni?

Ellen Hon har legat sjuk ända sedan senaste uppträdet mellan er. Och hon är i sjunde månaden.

Heathcliff Med Edgar?

Ellen Vem annars?

Heathcliff Detta är ju förfärligt. Jag måste få träffa henne, Nelly. Hur sjuk är hon?

Ellen Dödssjuk.

Heathcliff Det säger du bara för att stegra min smärta.

Ellen Ni får inte träffa henne. Det skulle bara döda henne.

Heathcliff Desto viktigare är det då att jag får se henne innan hon dör.

Ellen Edgar skulle skjuta er på fläcken om ni kom i närheten av hans hus.

Heathcliff Låt honom göra det då! Ingenting kan separera Catherine och mig.

Isabella Inte ens jag?

Heathcliff Allra minst du.

Ellen Kan ni inte bara lämna honom, fröken Isabella? Ert äktenskap är ju ändå bara rena rama farsen.

Isabella Tror ni inte jag har försökt? Men han har alltid ögonen på mig. Jag infångas, han slår mig, jag blir inlåst, han binder fast mig vid sängen, han misshandlar mig, han missbrukar mig.

Heathcliff Det räcker, Isabella! Gå upp på ditt rum! *(Hon lyder underdånigt.)*

Ellen Under era händer, Heathcliff, har hon sjunkit ner till den lägsta sortens tjänstehjon.

Heathcliff (hårt) Det är meningen! Hennes bror har förstört Catherines liv!

Ellen Hon ville det själv.

Heathcliff Nej, ni tubbade henne till det, era asgamar! *(behärskar sig)* Förlåt mig, Nelly. Jag måste få träffa henne.

Ellen Omöjligt.

Heathcliff Ingenting är omöjligt.

Ellen Allt är omöjligt.

Heathcliff Så säger en kvinna. En man säger motsatsen.

Ellen Alla på Thrushcross Grange säger nej inklusive Catherine själv.

Heathcliff Alltså måste jag bryta mig in där med våld! Alltså måste jag hålla er kvar här med våld, så att ni inte kan varna dem! Var resonlig, Nelly. Ingen kan hålla stånd mot mig.

Ellen (inser att situationen är hopplös) Det är söndag i morgon. Kom medan Edgar Linton är i kyrkan.

Heathcliff Det är det jag alltid har sagt, Nelly Dean. Ni står för allt förnuft på Stormiga Höjder och Thrushcross Grange.

Ellen Men jag ansvarar inte för följderna. Riskerna är helt och hållet era egna. Och ni kan inte stanna mer än en timme.

Heathcliff Det räcker.

Ellen Jag ska varna Catherine att ni kommer.

Heathcliff Gör så. Tänk på att det gäller hennes liv, inte mitt.

Ellen Det gäller hennes död, inte er.

Heathcliff Kvinnor ska alltid tolka allt till motsatsen mot dess manliga mening.

Ellen Jag ser inte Hindley här. Var är han?

Heathcliff Han är krasslig.
Ellen Jag förstår. Ja, adjö då. Men jag tvår mina händer.
Heathcliff Gör det i lugn och ro, Nelly Dean. Tack för besöket. (*Hon går.*)
Joseph Tänker du verkligen hemsöka de stackars ungdomarna ännu en gång?
Heathcliff Jag måste. Nöden har ingen lag.
Joseph Du blir hennes död, master Heathcliff.
Heathcliff Nej, Joseph. *Hon* blir *min* död.

Scen 8. Catherines sovrum.

Catherine (*Nelly kommer in*) Öppna fönstret, Nelly. Jag kvävs.
Ellen Ni tål inte frisk luft längre, fröken Cathy.
Catherine Tvärtom. Den befriar mig.
Ellen En förkylning till vore döden för er.
Catherine Så låt den då äntligen befria mig! Varför skall jag plågas mer? Ni håller mig alla i detta fängelse mot min vilja, i denna ödets fälla utan återvändo som är mitt liv, i denna usla sköra kvinnokropp som inte duger någonting till!
Ellen Men tänk då på ert barn, fröken Cathy.
Catherine Det är det enda liv jag har.
Ellen (*försiktigt*) Jag kunde inte hindra honom, Cathy.
Catherine Från vad?
Ellen Från att besöka er. Han kommer hit.
Catherine Jag tänkte nog det. När kommer han?
Ellen När som helst.
Catherine Medan Edgar är i kyrkan?
Ellen Det var enda möjligheten.
Catherine (*skämtsamt*) Du är världens bästa kopplerska, Nelly.
Ellen Det var mot min vilja, frun. Han tvingade mig till det.
Catherine Ja, jag vet hur han fungerar. Ingenting kan stoppa honom. Men jag kan inte uthärda att se honom.
Ellen Det sade jag till honom. Han kommer ändå.
Catherine Låt honom då komma och ta mig med ut på heden en sista gång till Peniston Crag. Bara där kan vi någonsin få frid med varandra.
Ellen Jag hör honom komma.
Catherine Låt döden komma. Jag fruktar honom mindre än Heathcliff.
Heathcliff (*kommer tyst och smidigt och snabbt in genom fönstret, är grannare än någonsin*)
 Catherine!
Catherine Varför har du kommit, Heathcliff? För att se mig dö?
Heathcliff (*fram till sängen*) Nej, för att se dig leva!
Catherine Det är för sent.
Heathcliff Det är aldrig för sent för att leva.
Catherine Ser du inte att jag är döende?
Heathcliff Du är i sjunde månaden! Du har allt att leva för!
Catherine Varför har du då tagit mitt liv ifrån mig?
Heathcliff Tvärtom! Du tog mitt liv ifrån *mig*!
Catherine Förstår du inte vad du har gjort, Heathcliff? Du har konsumerat mig! Du har förtärt mig och förbrukat mig. Din kärlek har förbränt mig!
Heathcliff Catherine! (*omfamnar henne*)

Catherine För sent! Du har kommit för sent! (*kysser honom våldsamt. Hon reser sig, och de omfamnas våldsamt.*) Det var alltid bara vi, Heathcliff.

Heathcliff Varför övergav du mig då? Varför gifte du dig med den där Linton? Varför sade du att jag inte var dig värdig? Varför försköt du mig? Hur kunde du vara så grym mot dig själv och mot mig?

Catherine Det bara blev så, Heathcliff. Jag ville det inte själv. Felet med mig är att jag var kvinna. En kvinna är hopplöst underställd villkoren för hennes egen kropp. Hon kan inte värja sig mot sina kvinnliga egenskaper. En man kan ta sitt öde i egna händer, men en kvinna kan aldrig värja sig.

Heathcliff Men du valde själv Linton! Du gifte dig med honom själv!

Catherine Han stod för trygghet och ett hem och en god familj. Han blev säkerheten i mitt liv när Hindley reducerat dig till en gödseldräng. Min egen familj hade dig med våld utom räckhåll för mig, Heathcliff!

Heathcliff Du sålde din egen själ. För vad? Kvinnlig fåfänga! Falsk trygghet! Självbedrägeri och pengar!

Catherine Nu rasar han igen.

Heathcliff Förlåt mig, min älskade. Ännu är det inte för sent. Kom med mig ut på heden igen. Älvorna dansar vid Peniston Crag och väntar på oss.

Catherine Och din hustru, Heathcliff? Min svägerska? Har du trampat ner henne som du trampat ner alla andra bara för att du inte fick mig?

Heathcliff Det är bara du som känner mig. Det är bara du som vet hur olycklig jag är.

Catherine Och det är bara du som känner mitt lidande. Å Heathcliff, hur kunde livet bedraga oss så i världens orättvisaste grymhet, bara för att vi alltid älskade varandra! Vi var förutbestämda åt varandra från före födseln! Vi måste ha känt varandra redan innan!

Ellen Hennes feber stiger igen, Heathcliff. Det är bäst att ni går. Herr Linton kommer hem nu när som helst.

Heathcliff Jag kan inte släppa henne nu.

Ellen Hon kan dö i era armar, Heathcliff.

Catherine Ja, låt mig så få dö i hans armar, Nelly, eftersom jag inte fick leva i dem! Jag släpper dig aldrig, Heathcliff! Dör jag så tar jag dig med mig.

Heathcliff Du får inte dö!

Catherine Försök hindra mig.

Ellen (alltmer orolig) Jag hör herrns steg i huset. Han är på väg hit.

Heathcliff En sista kyss, min älskade.

Catherine Ta den! Ta mitt liv!

Heathcliff Nej, jag ger dig livet. (*kysser henne. Hon svimmar och hänger som livlös i Heathcliffs armar.*)

Ellen (skriker) Hon är död! Hon är död!

(*I det samma öppnas dörren och Edgar kommer in.*)

Heathcliff (lugn) Hon är inte död, Linton. Hon har bara svimmat. Ta hand om din hustru och ert barn, Edgar. Jag står till din tjänst när du vill. (*går*)

Edgar (med den livlösa Catherine) Vad har hänt, Nelly?

Ellen Cathy ville se honom bara en sista gång.

Edgar Och det blev en gång för mycket?

Ellen Nej, hon lever ännu. Jag blev bara så rädd när hon svimmade.

Edgar Vi måste genast få henne i säng. (*lägger henne i säng med Nellys hjälp*)

Ellen Och Heathcliff?

Edgar Jag vill inte se honom. Han får gå hem.

Ellen Han måste få veta hur Cathy mår.

Edgar Och jag? Har jag ingen rätt till någon del i min egen hustrus känsloliv? Måste den där osalige anden Heathcliff alltid få vara mellan henne och mig? Alltid när jag sökte henne fann jag bara skurken Heathcliff.

Ellen Hon bär ert barn, Sir.

Edgar Det är en annan sak. (*Catherine rör sakta på sig.*)

Catherine, min älskade! Hur är det?

Catherine (*svagt*) Jag vill inte se dig, Edgar.

Ellen Herrn, det är bäst att ni går. Jag vakar hos henne.

Edgar Låt mig få veta allt vad som händer.

Ellen Ja, Sir. (*Edgar avlägsnar sig.*)

Catherine (*svagt, frågande till Nelly*) Heathcliff?

Ellen Han väntar på besked ute i trädgården. Han vakar där, och jag vakar här.

Catherine Gamla goda trygga Nelly.

Ellen Hur mår ni?

Catherine Det sista blev för mycket. Jag visste att ett möte till skulle bli slutet för mig. Men jag vill föda mitt barn först.

Ellen Det är för tidigt!

Catherine Det blir i natt ändå. Annars föds hon aldrig av en levande moder.

Ellen Tror ni det är en flicka?

Catherine Jag känner det på mig. Var beredd, Nelly. Vi har en svår natt framför oss, och det blir min sista strid.

Ellen Det är mitt fel. Jag skulle aldrig ha låtit Heathcliff komma.

Catherine Nej, Nelly, Heathcliff rår inte för sin egen natur. Han är sådan. Han är för stark och har för dynamiska känslor. Han måste förstöra alla i sin väg genom sin blotta dynamik. Han kan inte rå för det. Vi blir alla hans offer, jag, Edgar, Isabella, Hindley – ingen ska klara sig, utom du, som är immun genom din erfarenhet och ålder. Men jag var den enda som älskade honom och som var älskad av honom. Det är mitt livs enda merit, men den är större än hela världen. Sätt i gång, Nelly. Värm vattnet. Värkarna kommer. Det är dags.

Ellen Och Heathcliff?

Catherine Låt honom vänta. (*får akuta födslosmärtnor. Nelly skrider till verket.*)

Akt IV scen 1. På krogen.

(Branwell har fallit i sömn över ett bord med huvudet i armarna.)

1 Vakna, Branwell! Det är inte färdigt än!

2 Han får inte sluta nu.

bartendern Ni gav honom för mycket.

3 Hur fan ska vi veta hur mycket han tål? Det ska *du* veta!

bartendern Jag varnade er!

4 Nu får vi aldrig veta om hon dog eller klarade sig.

3 Så klart hon dog.

2 Ska vi slå vad?

1 Det löser inga problem. Vi måste väcka honom.

3 Bartender! Hjälp till här!

bartendern Jag har en bättre lösning. (*tar en spann och slår kallt vatten över Branwell, som vaknar genast*)

Branwell Är elden lös?

bartendern Nej, men du är färdig här.

1 Men han måste berätta slutet!
bartendern Inte om han fortsätter att dricka.
Branwell Vilket slut?
1 Hur gick det för Catherine?
Branwell Det har jag glömt.
2 Det kan du väl inte ha glömt! Du har ju papprena i hatten!
Branwell (tycks dra sig något till minnes) Jaså, Catherine.
3 Ja! Vad har du gjort med henne!
Branwell Hon dog.
4 Bara så där?
Branwell Hon födde den natten ett flickebarn och dog.
3 (*ursinnig*) Och sen då?
Branwell (konfys) Det har jag glömt.
1 Har du skrivit den här historien eller inte?
Branwell Det är min historia, men min syster har skrivit den.
2 Berätta den färdigt då!
Branwell (sansar sig) Ja, jag får väl göra det då.
1 Så ska det låta.
Branwell Men i så fall behöver jag mer att dricka.
bartendern (kategorisk) Det ska inte vara mera här.
Branwell Jag måste!
bartendern Det måste du inte alls.
Branwell Då blir det ingen historia.
1 Öppna låset på honom, för vår skull. Du har ju makten.
bartendern Det är mot mitt samvete.
2 Vi är alla dina medbrottslingar.
4 Ingen annan behöver veta något.
3 Du kan inte låta en historia lämnas på hälft.
bartendern Nåväl, kör till då, men skyll inte på mig sedan när han kreverar eller går under.
Branwell (högtidligt) Det är på mitt ansvar.
2 Så ska det låta, grabben!
3 Det är rätta sportsmannaandan!
1 Fyll på!
(*Bartendern fyller på. Stämningen blir åter fullkomnad.*)
Branwell (intar positionen) Nå, alltså, mina herrar....

Scen 2. Catherines sovrum.

Dämpad belysning med tända ljus omkring Catherine, som står lik.
Plötsligt är hon helt avslappnad och skön. Nelly vaktar bredvid henne.
Det kommer smuts på rutan. Nelly går och öppnar.

Heathcliff (utifrån) Är kusten klar?
Ellen Du måste vara alldeles tyst, och du får bara några minuter.
Heathcliff Det räcker. (*kommer in.*)
Ellen Du har inte varit ur kläderna på tre dagar, Heathcliff.
Heathcliff Catherine är ju död, Nelly. Vad kan du då begära av mig?
Ellen Har du stått ute i trädgården varje natt?

Heathcliff Naturligtvis! Och slagit min panna blodig mot eken! Och svettats och vändats blod! Och förbannat mitt öde!

Ellen Tyst! Du får fem minuter. (*går ut genom dörren*)

Heathcliff (*närmar sig Catherines kropp*) Så lyckades du då lämna mig till slut, men jag är ändå inte ensam. Du lovade att spöka för mig, Catherine. Gör det. Ansätt mig, hemsök mig, och lämna mig aldrig i fred! Det var kanske jag som tog ditt liv, men det var i så fall bara av kärlek. Varför skulle inte jag få älska? Är jag icke en man? Var mina passioner för stora och för starka för dig? Kan några känslor någonsin bli för stora? De blir aldrig värdiga kärleken i alla fall, ty kärleken förblir ändå ouppnåelig. Idealisten är fördömd inte för att han är idealist utan för att han aldrig helt kan realisera sina ideal. Den största och äktaste kärleken är därför den olyckligaste, ty den kan aldrig bli besvarad efter förtjänst. (*sjunker förkrossad och gråtande ner vid hennes sida.*) Å Catherine, förlåt mig! Förlåt mig att jag svek dig med min kärlek! Förlåt mig att jag inte var dig värdig! Jag tar på mig alla fel och skulder. Hemsök mig till döds! (*lyfter slöjan*) En sista kyss. Nej, hon är inte hemma. Hon är vackrare än någonsin men kall och har lämnat fodralet tomt. Hon är redan ute på heden och flyger fri under stjärnorna. Men här har hon lämnat något kvar. (*öppnar hennes medaljong runt halsen*) En hårlock från din jungfrutid. Den stjal jag. I stället ger jag dig min egen. (*sliter av en svart lock från sitt hår och lägger den i medaljongen*) Ta med mig in i döden, Catherine, för utan dig kan jag aldrig mer få ro i detta livet.

(*reser sig och går tillbaka ut genom fönstret. Efter en stund kommer Nelly åter in.*)

Ellen Den här gången var han klok nog att inte dröja sig för länge. Men det är ingen fara nu när det är över. Stackars galna män! I tre dygn har de båda vakat och sört och hållit sig uppe om nätterna under oupphörligt självplågeri, gråt och tandagnisslan, mannen i biblioteket, älskaren i trädgården, lika löjliga båda två, utan att ha en aning om den andras lika stora plågor.

Men Edgar har sin dotter nu, om dock det stackars lilla barnet är den klenaste av tröster, medan Heathcliff har förlorat allt, sin enda vän, sitt enda ankare i livet. Men vad har han gjort med dig, fröken Cathy? (*rättar till slöjan*) Han har varit på henne och öppnat medaljongen! Vilken närgångenhets! Och här har han lagt sin egen svarta lock vid hennes. Det må vara hänt. Det är ju ingen likskändning. Men jag förstår inte varför prästen inte vill låta henne bli begravd i kyrkan....

Scen 3. Stormiga Höjder.

Joseph sitter vid bordet och läser Bibeln när Hindley kommer in.

Joseph Ni har inte klätt er ännu, master Hindley.

Hindley Tror du inte jag vet det?

Joseph Skulle ni inte på er systers begravning idag? Var det inte därför ni höll er nykter igår?

Hindley (*ömkligt*) Jag kan inte gå, Joseph. Jag är inte i form. Jag skäms så för mig själv. Vad har jag gjort av mitt liv? Jag är bara en förfallen slusk! Jag är inte ens värd att träda i närheten av min systers döda kropp!

Joseph Ni kan inte bara utebli, master Hindley. Ni är inbjuden, och man väntar er.

Hindley Ännu mindre kan jag gå. Ack, jag är förlorad, Joseph. (*sjunker ner i en stol*) Ge mig något att dricka. Jag står inte ut med mig själv som nykter.

Joseph Är att bedöva er med djävulens medicin det enda ni duger till, master Hindley?

Hindley Ja, Joseph, det är det enda jag duger till.

Isabella (kommer in) Släpp inte in honom.

Hindley Vem då?

Isabella Du vet vem. Tyrannen. Allas vår ende fiende. Förtryckaren.

Hindley Jaså den. Är han inte och gråter borta hos Cathy?

Isabella Han har inte varit här på fyra dagar. Nu har vi chansen. Han kommer. Lås honom ute!

Hindley Lås dörren, Joseph! (Joseph gör så. Till Isabella:) Har du någon plan?

Isabella Här får du din pistol tillbaka. Jag stal den från Heathcliff.

Hindley Duktig flicka! Och nu är jag nästan nykter. Vi har alla en räkning att göra upp med honom.

Heathcliff (utanför, känner på dörren att den är låst, börjar gå runt)

Joseph Han kommer bakvägen.

Hindley Där är det alltid låst.

Isabella Om inte Hareton är där och släpper in honom.

Hindley Fördömt! Hareton!

Heathcliff(s röst från andra sidan utanför) Hareton, öppna! (Man hör Heathcliff komma in.)

Isabella Han är inne.

Hindley Jag knäpper honom så fort han visar sig.
(Heathcliff kommer in. Hindley tvekar.)

Isabella Skjut, fort!

(Hindley skjuter och bommar, Heathcliff rusar genast på honom. De slåss på golvet. Heathcliff vrider loss pistolbajonetten. Båda blir skurna av det vassa bladet.)

Isabella Döda honom, Hindley! Döda honom!

Heathcliff (håller Hindley nere)(till Isabella) Jaså, det är du som ligger bakom det här!

(till Hindley) Skulle inte du på din systers begravning idag?

Joseph Han var inte i form.

Heathcliff När du för en gångs skull var nykter nog att kunna hålla stadigt i en pistol! Vad du behöver, Hindley, är en sup! Ge mig flaskan, Joseph! (Joseph tvekar. Hareton har kommit in och betraktar passivt scenen, som om han sett det många gånger förut.) Ge mig flaskan, Hareton! (Hareton ger honom flaskan.) Här har du, Hindley! Du behöver inte gå på någon begravning förrän det blir dags för din egen!

Hindley Äntligen! (dricker begärligt)

Heathcliff (låter honom vara) Och vad beträffar dig, min fru, som stjal mordvapen från mig för att sätta det i min mördares händer, trodde du verkligen han skulle kunna skjuta mig? Varför försökte du inte själv?

Isabella Heathcliff, ge mig fri, så slipper vi varandra sedan!

Heathcliff Och vart skulle du gå? Du är inte välkommen i din broders hus. Han skulle bara kasta ut dig. Du bär vårt barn under ditt bröst. Vart skulle du ta vägen som ensamstående moder? Möjligen kunde du försörja dig som fallen kvinna i London.

Isabella Hellre det än att förbli under samma tak som du.

Heathcliff Hatar du mig så gränslöst att du föredrar en kvinnas förnedring i rännstenen framför mitt sällskap? Är jag ett sådant monster, en sådan omänniska, ett sådant missfoster?

Isabella (skrattar till) Du är värre än så. Du är ju nekrofil.

Heathcliff Vad menar du?

Isabella Den enda du någonsin älskat var Catherine, och hon är den enda du kan älska fastän hon nu är död. Så gå och ligg med henne! Knulla henne där borta där hon ligger nergrävd så långt utanför kyrkan som möjligt!

Heathcliff Blanda inte in henne i det här.

Isabella Och hur tror du att hon någonsin kunde älska dig? Hon var din vän bara av nedlåtenhet. Hon tyckte bara synd om dig. Hon var lycklig med min bror, men med dig var hon bara olycklig.

Hindley (fyllnar till) Ja, det är rätt, *Isabella*! På honom bara! Slit ut själen ur kroppen på honom! När attentat inte biter på honom kan vi åtminstone rådbråka hans själ!

Isabella Han har ingen. Han har inget hjärta heller. Han är bara makt och grymhet, och min svägerska stod sig väl med honom bara av respekt för hans mörka farlighet, så att han inte skulle göra henne illa. Ändå tog han livet av henne.

Heathcliff (mörkt) Sluta, *Isabella*!

Isabella Om du bara aldrig hade kommit till Thrushcross Grange, *Heathcliff*, hade jag och *Catherine* och *Edgar* kunnat leva lyckliga där. Och om du bara avstått efter *Catherines* giftermål från att störa henne hade hon aldrig dött.

Heathcliff Hennes namn i din mun är som en juvel i en paddas.

Isabella Endast du bär hela skulden för *Catherines* död. Bär den till dina döddagar och ta den med dig ner till helvetet sedan!

Heathcliff (farligt behärskad) Jag vill aldrig se dig mera. Bege dig så långt härifrån som möjligt, för ditt eget bästa.

Isabella Jag tar med mig ditt barn utomlands, som du aldrig får se.

Heathcliff *Isabella*, lämna huset innan jag mördar dig.

(Isabella tvekar inte, flyr ut genast.)

Aldrig trodde jag att jag kunde bli en mördare. Nu vet jag det.

Hindley Synd att du inte mördade henne. Det hade äntligen fått dig bakom galler.

Heathcliff Du är inte färdig än, *Hindley*. Du har flaskan kvar.

Hindley Den enda tröst du gett mig för det liv du stal från mig.

Heathcliff Du är död redan. Det är ingen idé att mörda dig.

Hindley Ja, *Heathcliff*. Se ditt offer framför dig, som du mördat så långsamt och metodiskt att du aldrig kan åka fast för det. Först tog du min hustru, sedan min själ, sedan min son, sedan min syster och huset och egendomen. Jag har ingenting kvar. Ändå lever jag för att håna dig.

Heathcliff Håll käften, *Hindley*, håll dig till saken och drick.

Hindley (lyfter flaskan) Skål, *Heathcliff*, för din död och min.

Heathcliff Det lovar jag dig, *Hindley*, att du aldrig ska behöva leva en dag mer utan din flaska.

Hindley Det är det enda jag har mer att begära av dig.

Heathcliff Då är vi överens.

Hindley För första och sista gången. Du vann, *Heathcliff*. Du fick allt – huset, gården, min stackars son. Men jag är lyckligare. Jag får dö. Du måste leva.

Heathcliff Skål, *Hindley*. *(lämnar salen)*

Joseph Han har redan fått sitt straff.

Hindley Vad då?

Joseph *Catherines* alltför tidiga död.

Hindley Må det straffet hemsöka honom så länge han lever – och fortsätta efter hans död.

Joseph Amen.

Scen 4. Thrushcross Grange.
Det ringer. Nelly rusar för att öppna.

Ellen Isabella!
Isabella (*våt och eländig*) Jag har flytt från Heathcliff och återvänder aldrig mer.
Ellen Ska jag hämta Edgar?
Isabella Nej, gör inte det. Jag vill inte störa honom i hans sorg. Jag ville bara säga farväl till dig.
Ellen Men vart ska du ta vägen?
Isabella Det finns gott om rum för sådana som jag i London.
Ellen I London? Där går man bara under.
Isabella Jag vet.
Ellen Detta liknar ingenting, Isabella. Låt mig få hämta Edgar.
Edgar (*kommer in*) Jag hörde ringningen, Nelly. Du vet väl, Isabella, att du inte är välkommen här.
Isabella Jag hade inte tänkt träffa dig. Jag lämnar genast.
Edgar Så du har lämnat Heathcliff?
Isabella Definitivt.
Edgar Du behöver pengar. Skicka oss din adress.
Isabella Jag begär ingenting, Edgar. Ni ska få slippa mig, som ni nu slipper Catherine.
Edgar Blanda inte in Catherine i det här!
Isabella Nu låter du precis som Heathcliff. Farväl, Nelly Dean. Du är den enda jag kommer att sakna. (*ger sig hastigt iväg.*)
Edgar Som om det inte räckte med Catherines sjukdom och död! Kunde hon inte bara försvinna utan att skjuta till måls mot mitt hjärta!
Ellen Ni är överkänslig, Edgar.
Edgar Det är vi alla, och det blir vår död. Stör mig inte mer, Nelly Dean. (*går*)
Ellen Som om det var jag! Han kom ju själv! Vad begär han av mig egentligen? Själv vill han inte se åt sin tös, utan det blir bara jag som får dadda barnet. Vad är jag egentligen? Vill de få mig till någon sorts kurator? Som om de var helt oskyldiga själva till alla sina egna dårsaker! (*går tillbaka till Lockwood. Scenen försvinner.*)

Och sex månader efter sin syster dog Hindley. Han låste in sig och drack tills han dog. När Heathcliff och Joseph äntligen lyckades bryta sig in hos honom var han redan stel och kall. Men han dog utan att klaga som en nöjd baron på höjden av sin karriär som alkoholist.

Mindre lyckligt gick det för fröken Isabella....

Scen 5. En skum förfallen lägenhet i London.

Linton Kommer inte far snart?
Isabella Du har ingen far, Linton. Du har aldrig haft någon.
Linton Men du säger alltid att han ska komma.
Isabella Nej, Linton, det är min bror vi väntar på, din morbror.
Linton Är han snäll?
Isabella Han måste vara snäll, Linton. Annars är det ute med oss.
Linton Men när kommer han då?

Isabella Det frågar du jämt. Jag orkar inte svara längre, käre lille älskling. Jag orkar inte mycket mer. Men han måste komma innan jag dör.
Linton Är du mycket sjuk, mamma?
Isabella Ja, lille Linton. Jag är mycket sjuk.
Linton Du får inte dö ifrån mig, mamma.
Isabella Kära vännen, det kan varken du eller jag bestämma.
Linton Vem bestämmer det då? Är det min onde far?
Isabella Nej, inte ens din far, Linton, inte ens om han vore allsmäktig.
Linton Vad har vi väl då att hoppas på?
Isabella Ingenting, Linton. Ingenting. (*Det knackar på dörren.*) Äntligen! Kom in!
(Edgar stiger in märkbart åldrad.)
Edgar Äntligen har jag funnit dig, syster, efter alla dessa år. Hur kunde du vägra lämna din adress?
Isabella Jag ville inte plåga dig, Edgar.
Edgar Du plågade bara dig själv. Jag erbjöd dig pengar. Jag erbjöd dig allt. Och så bor du här i detta usla kyffe, som en tiggerska! Hur har du klarat dig i dessa tolv år?
Isabella Det vill du inte veta, Edgar.
Edgar Jag vet det ändå. Jag kan se det av din miljö. Du har haft det svårt, *Isabella*, svårare än jag kunnat föreställa mig. Och så finner jag dig äntligen – så här!
Isabella Jag fick ändå se dig igen innan det var för sent.
Edgar För sent? Vad menar du?
Linton Mamma säger att hon ska dö.
Edgar (omfamnar henne) Nej, *Isabella*! Inte detta! Inte nu när jag äntligen funnit dig!
Isabella Ta hand om lille Linton.
Edgar Nej, *Isabella*! Jag tar dig med mig!
Isabella För sent.
Linton Är du min far, farbror Edgar?
Isabella Låt honom tro det, Edgar. Låt honom aldrig veta att han hade en far.
Edgar Så detta är lille Linton Heathcliff. Ett sällsamt namn i mina öron.
Isabella Bara Linton, Edgar. Stryk det andra namnet.
Edgar Det går aldrig juridiskt.
Isabella Låt mig i alla fall aldrig mer få höra det.
Edgar Som du vill, älskade syster. (*omfamnar henne. Hon dör.*)
 Nej, *Isabella*! (*blir hysterisk*) Lämna mig inte!
Linton Har hon gått bort nu, farbror Edgar?
Edgar Ja, min gosse. Vi har förlorat henne.
Linton Tar du med mig hem till min far nu?
Edgar Nej, Linton. Jag tar bara med dig hem. Men vi måste begrava din mamma först.
Linton Är det säkert att hon är borta?
Edgar Nej, min gosse. Hon lämnar oss aldrig.
Linton Jag tänkte väl det.
Edgar Kom, min gosse. Vi kan inte stanna här nu. (*tar med sig pojken ut*)
 Det är alltför outhärdligt för oss båda. (*båda snyftar och gråter och tröstar varandra.*)

Ellen (hos Lockwood) Knappt hade Edgar kommit hem med sin lille systerson förrän Heathcliff krävde vårdnaden om sin son. Han var tyvärr i sin fullaste rätt juridiskt, hur lite moralisk rätt han än hade. Edgar hade ingenting annat att göra än att kapitulera – och den lille svage pojken hamnade genast i det mest hårdhudade

tänkbara sällskap på Stormiga Höjder hos Heathcliff, Hareton och Joseph. Det förstod vi alla att han aldrig skulle kunna överleva länge där. Han var för lik sin mor och morbror, som alla var av klent och sjukligt material som inte var gjort för att stå sig mot denna världen.

Akt V scen 1.

Branwell har allas uppmärksamhet..

Branwell Heathcliff fick som han ville. Eftersom de båda familjerna vägrat honom Catherine var det naturligt för honom att i stället ta makten över båda gårdarna och krossa båda familjerna, och ingenting kunde stoppa honom. Därför tog han hand om och uppfostrade den lille klene Linton bara för att gossen skulle kunna bli gift med Catherines dotter Catherine innan han dog, för att sedan Heathcliff skulle ärva honom och sedan kunna överta även Thrushcross Grange.

1 Men prästen då? Hade han ingenting att säga till om i byn?

Branwell Präster är bara feiga krakar. Det räcker med att hota dem, så faller de för vad som helst, för de vet att allt vad de representerar är bara självbedrägeri....

Scen 2. Stormiga Höjder.

prästen Men ni kan inte hålla mig här mot min vilja, Heathcliff. Det är ju absurt.

Heathcliff Ni får gå så fort ni har vigat dem. Det är bara en formalitet.

prästen Ni vill tvinga dem att gifta sig mot deras vilja!

Heathcliff Inte alls. De tycker om varandra. Linton har ingen annan i hela världen att ty sig till, och Catherine tycker synd om sin lille kusin. Med sitt goda hjärta kan hon inte med annat än att uppoffra sig för honom.

prästen Det är mot lagen!

Heathcliff Var inte dum nu. Ett bröllop om något är lagligt. Vi har till och med lagliga vittnen: Hareton och Joseph.

prästen Det är en parodi! Vi kan inte göra det utan Edgar Lintons tillåtelse.

Heathcliff Han ligger döende. Han är inte i stånd att tillåta något. Och Catherine råkar vara här nu.

prästen Har ni bortfört henne?

Heathcliff Nej, hon kom hit helt frivilligt. Hon tycker om sin lille kusin. Jag ber er, pastor, att samarbeta. Att få bli gift med Catherine blir den sista och enda glädjen i stackars Lintons liv.

prästen En vädjan om medlidande i er mun låter avskyvärt grotesk.

Heathcliff Jag är bara uppriktig.

prästen Ni får allt hjälpa mig med lite mera sherry. Den här situationen tarvar noggrant övervägande.

Heathcliff Drick så mycket ni vill, pastorn. Ni får hur lång betänketid ni vill. Men ni kommer inte härifrån förrän ungdomarna är vigda.

prästen Ni vill göra mig skyldig till en vigsel under hot.

Heathcliff Nej, jag bara påskyndar den naturliga utvecklingen. Tänk på ert kall, pastorn. Ni är ju till för att vara nåderik och kärleksfull. Är inte tolerans er religion? Tänk i nåd på era syndare, och förlåt dem. Det är ju bara det ni är till för. Och jag kan inte se att ni har något val.

prästen (tömmer ett stort och fullt sherryglas) Sätt i gång då. Låt oss få det undanstökat.

Heathcliff Er himmelska visdom, pastorn, överträffar sig själv. Joseph, hämta ungdomarna. Här ska bli kyrkligt bröllop.

(Joseph hämtar ungdomarna.)

prästen Dock är det nästan mot mitt samvete.

Heathcliff Lämna ni samvetsförebråelserna åt mig, pastorn. Jag har gott om utrymme.

(Joseph kommer in med unga Catherine, förskrämd, och Linton, blek och svag, i en primitiv rullstol.)

prästen Är detta Isabella Lintons son?

Heathcliff Isabella Heathcliff. Ja, det är vår son.

prästen Han har ju inte långt kvar.

Heathcliff Skynda på då.

Linton Vad gör pastorn här? Ska jag dö redan?

Heathcliff Nej, Linton, nu börjar livet. Du ska gifta dig.

Catherine Är det därför jag har hållits kvar här mot min vilja?

Heathcliff Det har du vetat hela tiden. Bara du kan rädda Linton till livet. Bara om du gifter dig med honom kan du förlänga hans liv.

Catherine Min far är svårt sjuk. Jag måste få träffa honom.

Heathcliff Sedan. Gift dig först.

Catherine Är det ett villkor?

Heathcliff Du får kalla det vad du vill. För mig är det bara en naturnödvändighet. Sätt i gång, pastorn.

prästen Kan pojken stå?

Heathcliff Kan du stå, Linton?

Linton Ja, om du inte slår mig.

Heathcliff Jag ska inte slå dig om du lyder. Stå upp då, när prästen talar till dig!

Catherine Det är snart över, Linton. *(hjälper honom att resa sig.)*

prästen (öppnar bönboken) Är vi då alla redo? *(Alla nickar instämmande.)*

Heathcliff Ni verkar tveka, pastorn. Hareton och Joseph är här som bröllopsvittnen. Se så sött bruden och brudgummen troget står och stöttar varandra. Vad behöver ni mer? Brudens far har förhinder genom sjukdom. Vill ni ha mera sherry, pastorn?

prästen (förskräckt) Gud hjälpe oss. Ju förr denna ceremoni är över, desto bättre.

Heathcliff Det tycker vi också, pastorn.

prästen Må Gud förlåta oss. Vi är samlade här idag....

Scen 3. Thrushcross Grange.

Edgar (i sin säng, döende) Jag förstår att Catherine har övergett mig, Nelly.

Ellen Vi tror att hon har kvarhållits mot sin vilja på Stormiga Höjder.

Edgar (mycket svag) Hur kan de vara så grymma och omänskliga? Gör de det bara för att hindra henne från att träffa sin far levande?

Ellen Vi tror det är värre än så. Vi tror de använder ert tillstånd som utpressningsmedel för att få henne att gifta sig med Linton.

Edgar Linton? Den lille sjuklige pojken?

Ellen Ja.

Edgar Är han inte lika döende som jag?

Ellen Nästan.

Edgar Så Heathcliff vinner till slut. Han får sin son gift med min dotter, så att han själv ärver sin son. Så går Thrushcross Grange förlorat, och min dotter blir hans livegna slavinna. Varför all denna kvävande infernaliska grymhet, Nelly?

Ellen Bara för att Heathcliffs älskade gifte sig med er.

Edgar Var det mitt fel?

Ellen Nej, det var ingens fel. Det bara blev så.

Edgar Hade Heathcliff kunnat göra henne lycklig?

Ellen Det får vi aldrig veta.

Edgar Vi lever för att dö för att få chansen att lära oss något på vägen. Men det enda vi får på vägen är ödeslektioner som bara förbryllar oss. Men något måste vi ha gjort fel, Nelly. Vad gjorde vi för fel?

Ellen Ingen har gjort något fel utom Heathcliff allena, som beslöt att hämnas för ingenting.

Edgar Hindleys dryckenskap? Catherines sjukdom? Var allt Heathcliffs fel?

Ellen Ursäkta att jag säger det, Sir, men ja, allt var Heathcliffs fel, för om han bara hade väntat och inte gett sig iväg hade Catherine ändå hellre valt honom.

Edgar Så han har i princip bara sina egna känslors dårskap att skylla?

Ellen Liksom vi alla.

Edgar Därmed är vi alla lika skyldiga. Ack, Nelly, vad skall vi ta oss till med oss själva egentligen? (*fattar hennes hand. De förstår varandra. Catherine kommer in.*)

Catherine Pappa! Pappa! (*rusar fram och omfamnar honom*)

Edgar Var har du varit, min flicka?

Catherine Jag blev uppehållen.

Edgar Jag vet allt, Catherine. Du blev kvarhållen på Stormiga Höjder. Du tvingades ingå äktenskap med Linton Heathcliff. Han är döende liksom jag. Han har nu din arvsrätt, och när han dör övertar din svärfar Thrushcross Grange.

Catherine Ack, far, Linton är så sjuk! Och han är så lik dig!

Edgar Det är därför han inte klarar sig. Det är därför hans fader hatar honom. Han hatar honom som han hatade Isabella, och det är därför min stackars systerson är dödsdömd. Han har ingen chans.

Catherine Förlåt mig, far!

Edgar Det var inte ditt fel. Det var ingens fel. Det var kanske mitt fel, som gifte mig med din mor. Men annars hade vi inte fått dig.

Catherine Nej, allt är mitt fel, far!

Edgar Försök inte. När jag är borta, Catherine, skall du ta hand om din unge make på Stormiga Höjder tills han dör. Sedan är allting fullbordat. Sedan har tragedin bara att avsluta sig själv.

Catherine Lämna oss inte, far! Du är allt vi har kvar!

Edgar Jag vet, mitt barn. Jag har tyvärr inget annat val än att stå mitt eget kast. (*dör*)

Catherine Far! Far!

Ellen Han har gått bort, Cathy.

Catherine Ensamma i mörkret! Vad är vi arma människor annat än allesammans bara ensamma skräckslagna stackare i mörkret!

(*tillbaka till Nelly och Lockwood*)

Lockwood Och den stackars pojken? Hur gick det för den stackars veklingen utan hälsa, som den grymme fadern tvingade till äktenskap i spekulationer över hans död bara för att få ärva honom?

Ellen Han dog han också.

Lockwood Vällade den där mångmördaren även den yngste martyrens död?

Ellen Belasta inte stackars mr Heathcliff med alltför överdrivna skulder. Ingen har lidit mer än han själv.

Lockwood Den människoförbrukaren och själsmördaren, som har förintat alla i hans väg!

Heathcliff (råkar komma in) Jaså, är ni här fortfarande, herr Lockwood?

Lockwood (reser sig rasande) Jag har något att säga er, Sir.

Heathcliff Nå, säg det då.

Lockwood Ni kan se er om efter en annan hyresgäst på Thrushcross Grange.

Heathcliff Men ni är redan kontrakterad för ett år. Ni måste betala hela årshyran. Vadan denna plötsliga nyck?

Lockwood Jag vet allt om er, mr Heathcliff! Ni är en skurk och en mördare!

Heathcliff Åhå! Så intressant! Och vad är jag mer?

Lockwood En människomisshandlare och barnaplagare, roffare och kort sagt och rent ut sagt en ärkeknöl!

Heathcliff Har man hört på maken! Och vad förskaffar mig det nöjet att få bli så generöst tilltalad av er? Har ni lyssnat på byskvallret?

Lockwood Jag har vittnen!

Heathcliff Jaha! På det viset! Varför hotar ni mig inte då med fredsdomare och stämning? Har ni någon stämningsman? Och om ni vill anklaga mig för något får ni allt hitta på bättre visor än de barnsliga skällsord ni använt hittills.

Lockwood Efter att ha fått veta hur ni kommit över Stormiga Höjder och Thrushcross Grange måste ni ju förstå att jag omöjligt längre kan hyra något av er.

Heathcliff Nå, så ge er iväg då. Vad väntar ni på?

Lockwood Tack. Det gör jag genast. Jag beklagar att jag någonsin hade något med er att göra, mr Heathcliff. (*går*)

Heathcliff Det är bara normalt. Det gör alla.
(*får syn på Catherine och Hareton som sitter tillsammans ett stycke längre bort i stugan och vilka lagt märke till Lockwoods uppträde*) Och vad glori ni på då, mina barn? Har ni aldrig sett mig förut? (*De fortsätter att titta. Heathcliff avancerar.*) Och vad håller ni på med? Ni har aldrig förut kunnat samarbeta. Svara! Vad gör ni?

Hareton (stammande) Fröken lär mig läsa.

Heathcliff (tror inte sina öron) Lär hon dig läsa?

Hareton Ja.

Heathcliff Och varför i alla hängda satars namn försöker hon lära dig läsa?

Hareton Jag tänkte det skulle vara roligt att kunna det.

Heathcliff (till Catherine) Då lär du väl den tölpen att skriva också, så att han kan börja skriva sitt namn?

Catherine Ja, svärfar. Det är hans mänskliga rättighet.

Heathcliff Och sedan när har en gödseldräng fått någon mänsklig rättighet?

Catherine Det har han alltid haft. Men du har undanhållit honom alla hans rättigheter.

Heathcliff Jag hade inga rättigheter när jag växte upp här som gödseldräng och fick ligga i koskiten!

Catherine Du var inte son till herren i huset och hette inte Earnshaw.

Heathcliff (argare och argare) Vad understår du dig till? Hur vågar du? Ni är mina livegna slavar! Jag äger er till kropp och själ! Ni är ingenting! Jag ensam äger allt!

Catherine Därför att du har roffat åt dig allt vad våra föräldrar ägde med list och orätt. Ingenting av vad du har förvärvat dig har du egentligen någon som helst rätt till.

Heathcliff (farligt behärskad) Du går för långt, flicka lilla. *(tar ett stadigt grepp om hennes långa hår)* Du har retat mig för länge. Ni blir båda bara mer och mer lika era satans föräldrar. Min dröm var att få besegra och krossa er alla, men ju mer ni börjar likna mina förhatliga adoptionssyskon, desto mindre tappar jag lusten att fortsätta försöka krossa er ungdom och skönhet, er charm och ert ljus. Det växer ifrån mig. Allt mitt hat räcker inte till. Men en sak har jag kvar att göra. Jag fick aldrig din moder, Catherine Heathcliff. Hon dog ifrån mig bara därför att hon begick misstaget att gifta sig med din misslyckade far. Hon gifte sig med en olycka bara för att slippa bli min! Men du är aderton år nu, Catherine Heathcliff, du är min egen svärdotter, och din man, min infame stackars olycka till oäkta son med en svagsint toka till hustru, är död. Allt vad du har ägt tillhör mig. Det återstår mig bara att även tillgodogöra mig din kropp. Inte ens din mor kan hindra mig däri, Catherine Heathcliff! Hon kunde undanhålla mig sig själv, men du är helt i mitt våld! Eller vad säger du, Hareton? Är hon inte vacker? Är hon inte förtrollande som den oskuld hon fortfarande är? Vill du ställa dig i vägen, Hareton? Tror du verkligen hon kan lära dig läsa? Inte en enda bok ska ni få behålla, era lågborna tjänstehjon! Jag ska bränna varenda bokstav i hela huset utom den gamla malätna tättarbibel som stackars Joseph alltid ältar om och om igen medan han dräglar ner varenda sida i den! Vad säger du, Hareton? Vågar du hindra mig från att tillgodogöra mig din älskade kusin Catherine? *(Catherine Earnshaw börjar visa sig.)*

Se inte på mig så där! Måste ni båda ha hennes ögon? Catherine Earnshaw, vad gör du här? Har du kommit för att banna mig? Ska du äntligen sätta stopp för min brutala framfart bland hela din familj? Ska du äntligen ta mig till dig och med mig bort härifrån ut ur mitt eget helvete! *(faller ner på knä. Catherine Earnshaw försvinner.)*

Ellen Han är tokig.

Joseph Nej, fan håller äntligen på att hämta hem honom.

Catherine Nej, det är något annat. Det är en förändring.

Hareton (försiktigt, fram till Heathcliff) Hur mår du, farbror Heathcliff?

Heathcliff (gråter) Ett nervöst anfall. Det går över. Det har aldrig hänt mig förut. *(ser sig omkring)* Var är hon?

Catherine Vem?

Heathcliff (reser sig) Hon var här! Jag såg henne med egna ögon! Hon påminde mig om att jag fortfarande älskar henne! Catherine Earnshaw, var är du? Kom tillbaka!

Ellen Han är galen, och det är allvarligt.

Joseph Nej, det är djävulen som rycker och sliter i honom. Det är dags.

Catherine Håll mun, din gamla åderförkalkade farisé!

Joseph Ni ska få se att jag har rätt. *(fördjupar sig i sin Bibel.)*

Hareton (mjukt) Kan jag göra någonting för dig, farbror Heathcliff?

Heathcliff Nej, Hareton. Jag förstår inte själv vad det är som händer.

(Plötsligt blåser fönstren upp med fullaste kraft och går sönder medan vinden tjuuter.)

Heathcliff (extatiskt) Catherine! Catherine!

Ellen Stäng fönstret!

Catherine (försöker) Det går inte.

Heathcliff (som förut) Catherine! Catherine! *(rusar plötsligt på dörren och ut.)*

(Därefter börjar stormvinden avta. Catherine får fast det sönderblåsta fönstret.)

Catherine Det var en plötslig stormvind från Peniston Crag.

Hareton Ja, ibland kommer det fruktansvärda vindilar därifrån.

Ellen (till dörren, utåt) Heathcliff! Heathcliff!

Joseph (lugnt) Vi ser honom aldrig mer.

Ellen (går fram till honom) Vad menar du, Joseph?

Joseph Han har gått hem.
Ellen Hem?
Joseph Ja, hem varifrån han kom från.
Catherine (*tecknar åt Ellen att Joseph inte är riktig i huvudet*)
Ellen Var kom han ifrån då?
Joseph Helvetet naturligtvis.
Catherine (*säker*) Där ser ni.
Hareton (*tittar utåt*) Vi kan inte gå ut och söka honom nu.
Ellen Nej, det är mörkt och stormen kommer.
Joseph Ni finner honom nog vid Peniston Crag i morgon, när stormen är över.
Ellen Tror du han hittar dit?
Joseph Han hittade alltid dit i Catherines sällskap.
Ellen (*tankfullt*) Alltid när de försvann var det dit de hade tagit vägen. Ingen annan vågade gå dit till de farliga förbjudande klyftorna.
Joseph Det är där de båda är nu. För alltid.
Hareton (*försiktigt*) Menar du att de är fria?
Joseph Jag tror det.
Ellen Vi får se i morgon.
Catherine (*tar Haretons hand*) Vi var inte klara ännu, Hareton.
Hareton Tror du vi kan få börja läsa ostört nu?
Catherine Livet är kort, Hareton. Låt oss äntligen komma i gång.
Hareton Ja, jag har mycket att ta igen.
Catherine Hela livet, Hareton. Och vi har många andras förlorade liv att ta igen också.
Hareton Pappas?
Catherine Och mammas.
Joseph (*får en klok ingivelse*) Ni har två förlorade familjer att återupprätta, mina barn.
Catherine Så låt oss då sätta i gång! (*sätter sig på sin förra plats med Hareton.*) Vad är nu det här för en bokstav, Hareton?
Hareton Det måste vara H.
Catherine Bravo! Du lär dig!
Ellen Jag tror Catherine Earnshaw räddade Heathcliff i sista minuten, Joseph, innan han gick över gränsen.
Joseph De gick båda alltid över gränsen. De har det bra tillsammans nu. Låt dem vara.
Ellen Och gårdarna?
Joseph Båda blir Cathys och Haretons.
Ellen Vet du att Heathcliff den här gången inte kommer tillbaka?
Joseph Ingenting kan få honom att släppa Catherine Earnshaw nu, Nelly.
Ellen Jag tror du har rätt.
Joseph Jag har alltid rätt. (*fördjupar sig åter i sin Bibel.*
Ellen går till spisen och börjar sköta sina åligganden där.)

Epilog

Krogen.

Branwell medvetslös över ett bord igen.

- 1 Han lyckades i alla fall komma fram till det lyckliga slutet.
2 Men jag tror inte att slutet blir lyckligt för honom.
3 Låt oss kolla hans manuskript, nu när vi har chansen.
4 Tror ni verkligen att hans syster har skrivit det?
3 Låt oss se efter!
1 (*får fatt i Branwells papper. Bläddrar ivrigt igenom. Hittar ingenting.*)
Det är tomt! Det är bara tomma papper!
2 Det förklarar saken.
3 Vad menar du?
2 Branwells berättelser har alltid bara varit oskrivna blad.
4 Du menar att han aldrig har skrivit något?
2 Jag tror inte det.
3 Han var alltid bäst på att bara berätta.
1 (*till bartendern*) Vad säger du, som vet allt om oss alla?
bartendern (*efter moget övervägande*) Jag har bara en sak att säga, mina herrar.
Alla Nå?
bartendern Stängningsdags.
1 Inte redan!
2 Ett stop till!
3 Vi måste ju få liv i Branwell!
4 Vi är inte klara än!
bartendern Men Branwell är färdig. Det är det enda som räknas.
1 Han har rätt.
2 Branwell! Vakna! (*försöker väcka honom utan att lyckas.*)
3 Är han död?
4 Nej, han sover.
bartendern Jag skickar doktorn att hämta hem honom senare.
1 Vi litar på dig, Mac.
2 Kom, låt oss gå. Vi får nöja oss för idag.
3 Ja, han blev ju ändå färdig med historien.
4 Nu verkar han helt färdig.
bartendern Nej, det blir han aldrig, mina herrar. Välkomna igen i morgon. (*vill stänga efter dem.*)
1 Hej då, Mac.
2 Tack för i afton.
3 Hälsa Branwell. (*de går.*)
bartendern (*när han låst dörren*) Dags att gå hem, Branwell.
Branwell (*lyfter sitt huvud försiktigt*) Vad ska jag ta nästa gång?
bartendern Ta den där om han som råkade bli gift med en hustru som var kroniskt sinnessjuk.
Branwell Historien om Edward Bulwer-Lytton?
bartendern Ja, varför inte.
Branwell Det är en bra skröna. Men jag får använda andra namn.
bartendern Givetvis. Det går alltid hem ändå.
Branwell Jag får väl också gå hem då. Vi delar väl förtjänsten som vanligt, Mac?

bartendern Du har alltid din ständiga procent här, Branwell.
Branwell Tack. Då har jag din tillåtelse att supa ihjäl mig med gott samvete?
bartendern Ja, men dra gärna ut på det så länge som möjligt.
Branwell Ska göra mitt bästa.
bartendern Det litar jag på att du gör.
Branwell Godnatt, Mac.
bartendern Godnatt, Branwell. (*Branwell går.*)
Det var det det. Ännu en god dag i kassan, tack vare Branwell.
(*stänger butiken och släcker belysningen och går.*)

Slut.

(Konstantinopel 27.3.2001.)